

МІСТЯ УКРАЇНИ

ОРГАН СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

Число 1 (10)

1961

Рік V

Симон Петлюра, Голова Уряду й Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки.

“МІСІЯ УКРАЇНИ”
орган
Головної Управи
Спілки Визволення України

MISSION OF UKRAINE
published by
the Association for the Liberation of Ukraine

MISSION UKRAINE
Herausgeber
Bund zur Befreiung der Ukraine

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ “МІСІЇ УКРАЇНИ”

	За 6 чисел	За 3 числа	Окреме чис.
Австралія	— 20 шіл.	— 10 шіл.	— 3 шіл.
Австрія	— 15 шіл.	— 10 шіл.	— 3 шіл.
Англія	— 10 шіл.	— 6 шіл.	— 2 шіл.
Аргентина	— 10 пезів	— 6 пез.	— 2 пези.
Бельгія	— 80 б. фр.	— 45 б. фр.	— 15 б. фр.
Бразилія	— 50 крз.	— 27 крз.	— 9 крз.
Венецуела	— 600 б.	— 300 б.	— 100 б.
Німеччина	— 4 н.м.	— 2.50 н.м.	— 0.80 н.м.
Нова Зеландія	— 20 шіл.	— 10 шіл.	— 3 шіл.
США і Канада	— 2 дол.	— 1 дол.	— 35 цент.
Парагвай	— 25 гуар.	— 15 гуар.	— 5 гуар.
Франція	— 400 ф. фр.	— 200 ф. фр.	— 80 ф. фр.
Швеція	— 7 кор.	— 4 кор.	— 1 кор.

В інших країнах — у переліченні на валюту даної держави.

Замовлення на передплату й грошові перекази слати на адресу:

Mission of Ukraine
Box 51, Postal Station “C”,
Toronto 3, Ontario, Canada

Редагує

Політичний Відділ Головної Управи СВУ
Головний редактор С. Підкова

Редакція застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову. Статті підписані авторами, не обов'язково висловлюють погляди чи становище редакції. Анонімних матеріалів і статей не поміщуємо. Передрук дозволений за поданням джерела

Матеріали до друку слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

З М І С Т

Т. Б.-Б. — Новий рік — старі проблеми	1
Н. Павлушкова — Звернення до Президента США, Джана Кеннеді	3
Т. Д. — Новий уряд США	7
Перша Сесія Головної Ради СВУ	8
“Про що не можна мовчати”	13
Відзначення 30-ти річчя	16
Резолюції СВУ	19
В. К. — Вони підготували вбивство Степана Бандери	22
“Вражіння з поїздки на Україну”	24
Resolutions of SVU	27
3 листів до редакції	30

Вимагайте “Місію України” у всіх українських книгарнях!

Добровільними пожертвами на Пресовий Фонд сприяйте розбудові друкованого слова Спілки Визволення України.

Редакція

З НОВИМ РОКОМ!

Вітаю Керівний склад, Членство і Прихильників Світової Спільки Визволення України, а також всі Українські Самостійницькі Визвольні Протикомуністичні Організації з Новим 1961 Роком.

Бажаю в цьому Новому Році плідної праці, особливо в організації СУМ-у при СВУ, у вихованні нашої зміни і принципової непримиренности в боротьбі з московським колоніалізмом і комунізмом в усіх його фарбах і проявах.

В цій боротьбі, перетворимо 1961 рік, на рік

Української Єдності і Спільних Соборних Дій проти нашого відвічного ворога.

Хай українська визвольна праця в цьому році стане практичним виявом на ділі головної засади наших великих попередників, — СВУ на Батьківщині — “Нація над клясами, Держава над партіями”.

З Богом за Україну!

Наталя Павлушкова
Почесний голова СВУ

В річницю Самостійности й Соборности

У січні місяці, українці на чужині гідно відзначили 43 річницю Самостійности й 42-гу річницю Соборности України. Зокрема на північно-американському континенті, як і в попередніх роках відзначили ці історичні дати міські й стейтові уряди проголошенням “Дня Української Незалежности” й вивішенням на міських ратушах українського синьо-жовтого прапору.

У цьому році, вперше, повівав український прапор на ратуші м. Торонта в Канаді. В Конгресі США, як і у попередніх роках проведено молитви за Україну у православному й греко-католицькому обрядах. З цієї нагоди понад 50 сенаторів і конгресменів склали свої побажання волі і незалежности українському народові, за його волелюбність, культурні досягнення та його невпинну боротьбу за волю і незалежність, яку він продовжує проти комуністично-московських колонізаторів.

“Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українсь-

кого народу буде записана золотими буквами. Ми виступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати, як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдино боротьбою, упертою й безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її нарід живе й бореться за своє право на свою свободу й державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми така сила, якої не можна не брати на увагу. Самі російські більшовики словами Леніна заявляють, що тільки через боротьбу з Україною більшовизм не дійшов до Західньої Європи. Признаємось без гордощів і без зайвої скромности, що за час нашої боротьби ми створили українську націю, яка й надалі боротиметься за свої права, за право самостійно й ні від кого незалежно порядкувати на своїй землі”.

(З промови С. Петлюри 26 листопада 1919 р. в “Трикутнику Смерті”)

Т. Б.-Б.

Новий рік — старі проблеми

1960-й рік закінчив своє неславне існування. Його наступник не віщує нічого доброго. Пре це свідчать події в Азії, Північній Африці, Конго, Південній Америці, Берліні та особливо в США, де чарівна торба з золотом несподівано спорожніла. Рада міністрів НАТО довго радила, але коли дійшло до грошей, нічого не вирішила. Крім уряду Аденауера, ніхто не хоче приймати навіть чуда-ракет “Полеріс”, які можна вистрілювати з суші та з під води.

І діється це на очах, коли советські збройні сили за останні 10 років стали світовою військовою силою, що посідає найновішу атомову зброю, а політична та економічна війна Москви прибрала нахабні форми в цілому світі. В Ляос вступили війська Го-чі-міна, а “Ільюшини” обстріляли і збили

американський літак. Бірма залита військами червоного Китаю; на Кубі грабують та на вулицях вбивають американців; в Еквадорі антиамериканські демонстранти оточили амбасаду та спалили авто консула; в Панамі в зоні каналу, поранено 12 американських вояків; у Болівії американського амбасадора закидано слізними бомбами та камінням; у Гватемалі, американська амбасада забльокована і хтоб там не появився — закидають того камінням. Франція, стала четвертою атомною потугою, але її викінчує Алжир. Бельгія втратила Конго, але замість спільно всією нацією латати свої фінансові діри, бельгійські “керенські” повели “пролетарів” бити вікна в урядах та перевертали вагони трамваїв, нищити електричні та інші громадські влаштування.

Масовий американський журнал "Рідерс Дайджест", за січень 1961 р. опублікував дві статті Макса Істмена та Юджіна Лайонса, в яких фактами доказується, що Третя світова війна почалася в 1946 році. Шкода, що ці панове, а особливо п. Лайонс, якого уважають "експертом від більшовизму", не оприлюднив у згаданому журналі бодай однієї статті з преси протикомуністичної еміграції з 1945 року, що 15 років говорить про те, до чого п. Лайонс прийшов сьогодні. Але до цього часу п. Лайонс годував американського читача не третьою війною, а січкою всякої лівизни та "народами Росії", які мовляв, тільки й мріють про те, щоб їх була хтось не відокремив від Росії та залякував Америку, що ті народи будуть воювати навіть за більшовизм, аби тільки зберегти своє московське ярмо. Цей туман положено в основу сучасної американської політики, яка пішла по лінії охорони московської імперії, від її внутрішніх та зовнішніх ворогів.

Спихався п. Лайонс, але... пізно.

З нагоди Нового Року, американська преса опублікувала масовим накладом цікавий документ. Це є відозва бувшого президента Коста Ріки, п. Хозе Фігереса, з закликом рятувати Південну Америку. Він доводить на фактах, як в латинській Америці жадні наживи місцеві диктатори та американські "бізнесмени" довели цей континент до цілковитого зубожіння та штовхають його в руки Москви. Він закликає, щоб Північна Америка перш за все шукала духового контакту з усіма народами Південної Америки, і дала їм реальну допомогу відбудувати демократію та зруйновану економіку. В протилежному випадкові, вся Америка буде опанована Москвою.

Як ця відозва подібна до відозв екзильного Уряду України та цілого ряду інших протикомуністичних організацій до учасників Версальської Конференції, пізніше до Ліги Націй в Женеві й по цілому світі, а сьогодні до Об'єднаних Націй. Але хто до цих відозв прислухався після Першої війни, в часі Другої війни та прислухається сьогодні? Ніхто! Історія нікого не вчить розуму. Ні європейців, ні азіятів, ні африканців, а тимбільше американців. Трагікомічним фарсом є той факт, що Америка зробилася головним "противником більшовизму", на яку звернені очі дослівно цілого людства.

Цим фактом радо послуговуються американські політичні партії, особливо перед виборами. Але куди вони в практичній політиці довели Америку та ціле людство? Все лихо полягає в тому, що Америка, це не держава європейського зразку, а акційна спілка, де рішачий голос має той, хто диспонує більшістю акцій. І як воно не дивно, але якраз американська буржуазія фінансувала більшовизм Леніна-Троцького, врятувала Сталіна від явної загибелі та передала йому пів світу, а сьогодні віддає Хрущову решту світу. Так виглядає американський "світовий провід", незалежно від того, яка партія його очолює.

Нам самостійникам вже набридло бути в ролі "гласу вопіючого"... Перш за все тому, що протягом 50-ти років до нашого голосу ніхто не прислухається. І кожний американець "краще знає" московський комунізм від нас, так само як кожний американець "краще знає" Південну Америку від президента Коста Ріки, який закликає шукати там, перш за все духового контакту, а не мільярдів прибутків. Таких самих духових контактів ми закликаємо американців шукати з усіма народами під московською окупацією, та допомогти їм здобути волю, а не цілуватися з Хрущовим під солодку музику "співіснування".

Новий рік прийшов зі старими проблемами!

ВАШИНГТОН ВШАНОВУЄ — МОСКВА ЛЮТУЄ

Затвердження Урядом США постанови Конгресу про дозвіл побудувати у Вашингтоні пам'ятник Т. Г. Шевченкові є величезним здобутком американських українців, насамперед з погляду боротьби з московським колоніалізмом. Фактом є, що вороже наставлення червоної Москви до Національного Пророка української нації виявляється саме в тому, що до тепер його пам'ятника немає у самій Москві. Тому з такою люттю, московські колонізатори України зареагували на акцію побудови пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Вашингтоні розглядаючи її, як засіб "провадження холодної війни". Другого бо "пояснення" Москві й придумати важко!

В газеті "Советская Культура" з 24-го грудня 1960 року, й у "Радянській Культурі" з 29-го грудня м.р. М. Пархоменко пише, що мовляв:

"Давно вже час спорудити якнайкращий пам'ятник Тарасові Шевченкові у Сполучених Штатах Америки де живе чимало українців", і т.д. не помічаючи того, що цим ствердженням він б'є по Москві, бо на теренах РСФСР живуть мільйони українців, а пам'ятника Т. Г. Шевченкові у Москві немає!

Ми не помилилися в тому, коли передбачимо, що незабаром Москва заходиться споруджувати власний пам'ятник, щоб доказати з якою "любов'ю" відноситься "російський народ" до Т. Г. Шевченка.

Завданням американських українців, а головне Комітету спорудження пам'ятника у Вашингтоні допилювати, щоб його проект був гідний постаті Генія і Пророка української нації. Щоб збудований пам'ятник був вічно грізною пересторогою московським колонізаторам; став місцем паломництва українців в часи протестів проти поневолення українського народу, а в очах чужинців, що його оглядатимуть, був втіленням борця за щастя і долю свого народу!

Кошти на побудову пам'ятника повинні зібрати між собою українці в США.

З В Е Р Н Е Н Н Я ДО НОВООБРАНОВОГО ПРЕЗИДЕНТА США

Нижче поміщуємо з незначним скороченням звернення Почесного Голови СВУ — п-ні Наталі Павлушкової до новообраного Президента США Джана Ф. Кеннеді. До цього звернення також долучено Резолюції схвалені під час відзначення 30 річчя судового процесу над СВУ й СУМ-ом, що відбувся в Нью-Йорку й Чикаго, і які вислано представництвам різних народів в Об'єднаних Націях.

Редакція

До Високоповажаного Пана

Джана Ф. Кеннеді — Президента

Сполучених Штатів Америки,

Білий Дім, Вашингтон Д. С.

Високодостойний Пана Президенте!

Звертаюся до Вас, як Почесний Голова Спілки Визволення України, що її відновлено на еміграції у 1950 році бувшими підсоветськими українцями, які довгі роки були переслідвані, або репресовані російською окупаційною владою в Україні, як українські "буржуазні націоналісти".

Відновлена Спілка Визволення України продовжує справу одноіменної назви організації, що діяла нелегально в 20 роках у підсоветській Україні, як найбільша українська, масова протикомуністична організація не лише в т. зв. Українській РСР, але і в цілому СССР.

Діяльність СВУ в Україні, під керівництвом віцепрезидента Всеукраїнської Академії Наук проф. Сергія Сфремова і керівника її молоді (Спілки Української Молоді), Миколи Павлушкова, була такою значною, що Спілці Визволення України називали "підпільним урядом України".

Моє звернення до Вас — це голос знищених Москвою за ідеї СВУ сотень тисяч українців, що впали в боротьбі не лише за визволення українського народу, але в боротьбі з загальним ворогом людства, — московським імперіялізмом-комунізмом, об'єктивно, — за свободу всього вільного світу, в тому числі й США.

Під час Другої світової війни, вже за часів німецької окупації України, українські селяни, робітники й інтелігенція засипали Вище Німецьке Військове Командування письмовими вимогами організувати обмін з Москвою ув'язнених керівників СВУ, що перебували на терені Росії на видатних полонених комуністів.

Це був вияв волі українського народу і його поваги до Спілки Визволення України. Тому я вважаю за свій моральний обов'язок говорити також і за тих, що й сьогодні не припиняють боротьби з московським окупантом України на рідних землях, але в умовах комуністично-московського терору не мають змоги висловити свої думки і бажання так, щоб їх почули у вільному, не-комуністичному світі.

Українці, як і всі народи світу з великим занепокоєнням і турботою спостерігають зріст агресивності московського імперіялізму в його комуністичній формі, який через слабкий спротив Заходу неминуче приведе до Третьої світової війни, що може закінчитись зни-

щенням всього людства і його культурних надбань. Сучасне світове становище вимагає невідкладних і рішучих об'єднаних дій всього протикомуністичного світу, зокрема США, і в першу чергу аналізи тих помилок, яких допустився не-комуністичний світ щодо московсько-комуністичної колоніальної імперії СССР у минулому.

Бо саме ці минулі помилки сприяли комуністичній Москві вирости в світову небезпеку, а повторення тих помилок, що ми їх спостерігаємо під теперішню пору, доведе в наш атомовий вік до світової катастрофи.

Тому я дозволю собі. Високоповажаний Пана Президенте, звернути Вашу увагу на таку політику США й інших держав, яка ще в 1917-21 роках уратувала московський комунізм, як державну силу від загибелі, з 1921 по 1940 рр., — зміцнила становище комуністичної Москви, а з 1940 року і до наших днів продовжує систематично підсилювати агресора Москву за рахунок послаблення самих себе.

Однією з найбільших помилок, що їх допустився демократичний Захід, зокрема США, було і є ігнорування національно-державних аспірацій народів, примусово влучених в СССР.

Відомі 14 пунктів кол. президента США Вудро Вільсона, його засади державної суверенності поневолених націй, були вжиті на практиці після Першої світової війни лише до кількох країн: до Польщі, Чехословаччини, Югославії, Мадярщини і Балтійських держав.

Щодо інших народів, поневолених ще царським російським колоніялізмом: українського, білоруського, туркестанського, грузинського й інших, тодішній Державний Секретар США Лянсинг, став на шлях ігноранції їх національних прагнень, але по стороні збереження цілості колоніальної російської імперії.

В додаток до того, коли в 1917 році постала національно-суверені демократичні держави: Українська Народня Республіка, Грузія, Білоруська Республіка й інші, тодішній уряд США не тільки не підтримав боротьби за свободу українського й інших поневолених Росією народів, але ціла, так звана "Антанта" на чолі зі США, підтримали реакційних генералів царської Росії: Денікіна, Врангеля, Юденіча й інших, які душили національно-визвольні рухи на теренах колишньої Росії і боролися за реставрацію й цілість колоніального панування Російської Імперії.

Як противагу політиці "Антанти", в той самий час Ленін навпаки висунув демагогічно-тактичне гасло російського більшевизму "самостійности націй, аж до відокремлення" і тим почав завойовувати, на жаль, прихильність поневолених Росією націй.

Українська Народня Республіка, що три роки борлася осамітнена з московським більшевизмом, як з окупантом України, була теж подолана. Таким чином ще тоді Захід вратував комуністичну Москву від загибелі та підготував ґрунт для пізнішого створення новітньої тюрми народів — СССР.

Під час Другої світової війни Гітлер також зігнував національно-державні прагнення неросійських народів, і це було однією з головних причин поразки Німеччини на Сході Європи. Національно-державні пра-

гнення українського народу під час Другої світової війни яскраво виявилися в організації й боротьбі Української Повстанської Армії (УПА). УПА, як вияв волі українського народу, є майже єдиним прикладом в новітній історії, — армії без держави, що билася на два фронти: з московським і німецьким окупантами України.

Щоб подолати УПА, вже по закінченні Другої світової війни, уряд ССРСР, був змушений укласти спеціальну угоду з комуністичними урядами своїх сателітів Польщею й Чехословаччиною.

Організатор і перший командир УПА, Т. Бульба-Боровець, сьогодні є головою Головної Управи Спільки Визволення України.

З цих фактів, що свідчать про незламну волю українського народу до відновлення своєї національної й державної незалежності, Західні держави, зокрема США, не зробили належних висновків. Але ці висновки зробили знову диктатори з Московського Кремля, спочатку Сталін, а пізніше Хрущов. Щоб задовольнити національно-державні прагнення українського народу, хоча б на зовні, уряд ССРСР настоював прийняти Українську СРР, як нібито окрему суверенну державу, до Об'єднаних Націй, дозволив український державний комуністичний прапор, комуністичний український гімн, організацію міністерства зовнішніх справ і інші атрибути самостійності. А в той самий час США почали провадити хибну політику, заступаючи погляд, що справа визволення неросійських народів, є лише внутрішньою справою ССРСР, а речник політики США, у питанні Східної Європи, у вигляді приватних кіл, так званого Американського Комітету Визволення, висунув проросійську і наскрізь помилкову теорію "непередрішенства", що до самостійності неросійських народів, окупованих червоною Росією. Ця політика "непередрішенства" АКВ зайшла так далеко, що навіть резолюції Конгреса США про "тиждень поневолених народів" було виключено з його радіопередач за залізну заслонку, а передано уривки зі своїми коментарями, які цілковито викривили визвольний зміст декларації.

З московської преси відомо, що якраз ця декларація про поневолені нації, викликала страшну лють Москви, а зокрема Хрущова, бо з самого початку існування советського режиму й по сьогодні вже більше як 40 років, комуністично-московська влада проводить непримиренну боротьбу з "буржуазним націоналізмом" поневолених Росією народів, і на першому місці стоїть боротьба з українським націоналізмом.

Диктатори з Москви бояться визвольних рухів поневолених ними націй більше від атомової бомби, бо перемога цих рухів означає розпад московської колоніальної імперії й падіння комуністичного режиму без атомової війни.

Тому непередрішенська політика західних держав, особливо США, що дякуючи своїй могутності стоїть на чолі не-комуністичного світу, щодо національних прагнень поневолених Москвою націй і в першу чергу української (найбільшої, після російської нації на Сході Європи і в цілому слав'янському світі) лише підтримує нашого спільного ворога Росію і тому є шкідливою для національних інтересів самих США.

Другою найважливішою помилкою, якої допустився не-комуністичний світ, а найбільше США, з погляду

правдивих знавців Сходу Європи є політика співіснування з ССРСР.

Згідно засади колишнього прем'єр-міністра Англії Ллойд-Джорджа, що "торгувати можна і з людоїдами", — західні держави, за час між Першою і Другою світовими війнами, торговельними кредитами, поставками матеріалів та надсилкою різних фахівців до ССРСР, допомогли комуністичній Росії відбудувати тяжку промисловість і енергетичне господарство. Тим самим вони допомогли диктаторам у Кремлі створити базу для потужної військової промисловості, що в своєму дальшому розвитку сьогодні стала засобом для підбою вільного світу та загрожує існуванню самих США.

І не зважаючи на те, що Москва порушила в той або інший спосіб майже всі нею підписані міжнародні умови та договори, ще й сьогодні США розглядають ССРСР, як нормальну державу?

В наслідок цього політика співіснування з боку США, Англії й інших країн, ще більше посилилась за гаслом "торгівля є найкращим шляхом порозуміння між народами". Це самовбивче підсилювання військової потужності агресора провадиться з боку західних демократичних держав безупинно і у величезних розмірах, навіть і після провокативних виступів Хрущова на 15-ій сесії ООН, і ультиматумів щодо Берліну, продовжуючи плекати наївну віру в те, що з Москвою можна домовитися шляхом розподілу світу на сфери впливів між великими державами, і вбачаючи в торгівлі з московським агресором можливість запобігти Третій світовій війні.

Західні демократії, і США в першу чергу, не враховують того, що ця наскрізь помилкова політика, якраз наближає війну.

Таку помилку вже зробив під час Другої світової війни бувший президент США Рузвельт, який так далеко пішов на зустріч бажанням Сталіна, що просто подарував ССРСР пів Європи, дав Москві вільну руку в Азії і склав з нею нещасливі для цілого світу умови в Ялті, Тегерані й Подсдамі. Ця помилка президента Рузвельта привела сьогодні світ до межі нової війни.

Трагедія нашого часу полягає в тому, що, на жаль, не зважаючи на ці вже з'ясовані помилки минулого, ця небезпечна політика і зараз має тенденції до ще більшого поширення, зокрема в США.

Московсько-комуністичне розуміння "співіснування", за багаторазовими словами Хрущова, спрямоване на ідейне і матеріальне роззброєння Заходу у холодній війні не військовими засобами.

"Співіснування треба правильно розуміти — це продовження боротьби двох соціальних систем, боротьби мирними засобами. Без війни. Ми вважаємо, що це є боротьба економічна, політична й ідеологічна, але не військова" — так дослівно заявив Хрущов через два тижні після розмови з президентом США Д. Айзенгавером у Кемп Дейвід.

В одній із своїх промов у Варшаві Хрущов заявив: "Звичайно, що для нас ясно, що ми не можемо вічно співіснувати. Один із нас (комунізм чи капіталізм) мусить піти до могили. Ми не хочемо до могили. Вони (Західні Держави) теж не хочуть до могили. Що мусимо робити? Ми мусимо їх до могили штовхнути."

Отже, користаючи з співіснування, Москва поволі цей демократичний світ до могили й штовхає. Співіснування дає Москві можливість через інфільтрацію демократичного суспільства вести підривну роботу проти

кожної суверенної демократичної держави з середини. Співіснування дає червоному Китаєві можливість безкарно загарбати Тибет і винищувати тибетанців, але заперечує право Заходові рятувати Мадярщину й мадлярський народ від московських танків і багнетів. Сьогодні червона Москва, шляхом співіснування, без війни, вже зайняла свої вихідні позиції на Кубі біля самої брами США. На засадах співіснування на наших очах робляться Москвою енергійні кроки, що до опанування з середини країн південної Америки, африканських, Індії, Ляосу й інших. Відкрито підготовляється загарбання Західнього Берліну й "визволення" Формози.

У боротьбі з демократією й свободою, комуністична Москва скрізь шукає собі союзників, особливо в національних визвольних рухах тих країн, що вона їх має на меті опанувати, рівночасно жорстоко придушуючи такі ж самі національно-визвольні рухи у вже опанованих Росією країнах, що вона їх включила до складу "республік" СССР, чи своїх сателітів.

США роблять навапани — ігнорують національні прагнення понсволенних Москвою націй, своїх природних союзників?

Логічний висновок з усього цього такий, що за весь час існування комуністичної Росії, як новітньої колоніальної імперії й до сьогодні, цілу політику Заходу, а в тому числі й США, можна окреслити, як політику втрачених можливостей, як політику, що нібито має на меті забезпечити мир, але насправді, через запровадження в життя помилкових політичних концепцій, лише прискішує Третю світову війну. Є незаперечним фактом, що вже більше, як 40 років, Москва знаходиться в безупинному наступі, а Західній світ у відступі. Тому немає найменшого сумніву в тому, що за таких умовин, Москва, користаючи зі співіснування і з помилкової політики "стримування" (автором якої є Дж. Кенан), переступить межі, мовчазно встановленого розподілу світу на сфери впливу.

Таке може трапитися в Берліні, також на Кубі, в Ляосі, по відношенню до Формози або африканських країн, чи десь в іншому неспокоїному пуняті земної кулі. І не-комуністичному світові доведеться тоді або скапітулювати перед Москвою, а це значить, що увесь він стане колонією червоної Росії, або західнім демократіям на чолі із США треба буде вести оборонну війну за власне існування в дуже не сприятливих обставинах, що вони їх самі створили, своєю помилковою політикою що до СССР.

Якогось третього шляху вже тоді не буде! Але цей третій шлях є ще відкритий сьогодні. Третя можливість ще не є втрачена. Ще є 5 хвилин перед 12-ою! І поки ця 12-та година ще не пробіла, США мають можливість спинити назавжди дальший наступ червоно-московського імперіалізму!

Ключем цієї справи є перебудова Сходу Європи, без війни, шляхом внутрішніх національно-соціальних революцій у сфері панування комуністичної Росії. Національно-визвольні рухи народів, понсволенних Росією, не лише в сателітах, але і у першу чергу в середині самого СССР, дають чіткі неповторну можливість уникнути війни й побудувати світ на справедливих національних і соціальних підвалинах. Створення умовин для революційної праці національно-визвольних рухів народів, що їх силою тримає в обіймах Москва, унеможливить ведення нею тотальної війни.

І є можливості створити ці умовини, не наражаючи борців за свободу на зайві репресії й передчасне пролиття крові.

Високодостойний Пане Президенте!

Доля поставила США на чолі сил, що змагаються за свободу.

На чолі США американський народ поставив Вас. Тому дальший розвиток світових подій в значній мірі лежить у Ваших і в інших обранців американського народу, в Конгресі і в Сенаті, руках.

В зв'язку зі всім вище сказаним, дозволю собі звернути Вашу увагу на декілька пропозицій, що будуть корисними й можуть стати вирішальними в боротьбі за свободу цілого людства, а саме:

1) Декларація Конгресу визвольної політики США, не в теорії, а на практиці. Всебічна підтримка організацій протикомуністичних національно-визвольних рухів народів СССР і буде виявом тієї визвольної політики.

2) Проти активної діяльності комуністичних п'ятих колон, що ними диригують з московського Кремля, в кожній вільній країні, а зокрема в США мусить бути дана належна відповідь з боку протикомуністичних держав. Бити Москву її ж зброєю, це є шлях перемоги вільного світу. Треба Москві змусити до оборони, але для цього Захід мусить сам перейти від оборони до наступу!

Жадна комуністична держава, в тому й СССР і Китай, не спроможна розбудувати тяжку промисловість, що базу воєнної індустрії власними силами. Економіка СССР не може витримати реалізації обіцяної нею економічної допомоги своїм сателітам і іншим країнам в Азії й Африці. Але торговельна політика Заходу, зокрема США, рятує Москву від компромітації і банкрутства. Векселі Хрущова, що їх він видав різним урядам, допомагають йому оплачувати США, Англія, Канада й інші не-комуністичні держави. Ця допомога московській колоніальній імперії з боку Заходу, постачанням всіляких матеріалів, прислужилася вже до того, що червоний Китай незабаром вийде на міжнародню арену, як атомова сила, а інші московські сателіти, разом взяті, вже сьогодні створюють значний мілітарно-індустріальний комбінат, що з матеріалів Заходу продукує засоби масового знищення, призначені для вжитку в Третій світовій війні проти того ж Заходу.

3) Припинення цієї самовбивчої торговельної політики з боку США й інших, всіх без винятку демократичних держав, є одним з важливих засобів переходу Заходу в наступ. Жадної торгівлі з агресорами! Тотальне ембарго на постачання товарами й сировинами всіх без винятку країн, що знаходяться під контролем Москви!

Конференції по роззброєнню, з одночасним постачанням військового значення матеріалів, є одним з трагічних парадоксів політики співіснування.

Але найголовніше за все, Захід мусить нарешті зрозуміти, що гола техніка навіть велика перевага в техніці атомової зброї, не може вирішити проблеми поразки чи перемоги в зударі між ідеями свободи й тоталітаризму. Цю перемогу вирішать лише ідейні настани тих людей, в чітких руках ця зброя перебудуватиме.

Тому Хрущов за основу своєї "мирної" політики бере величезну, у світових масштабах ним запроваджену, безкомпромісову боротьбу за людські душі. А Захід,

цю найважливішу для нього, вирішальну зброю, майже цілковито занедбав. Наприклад, пропаганда "правди про комунізм", що її провадять США по радіо, у часописах тощо, є такого невеликого змісту, що вона в цілому приносить більше шкоди для самих США, і є лише доброю допомогою для Москви.

Навіть в США до сьогодні не створено жадної поважної протикомуністичної ідеології, як системи, що не лише розбріла б псевдонаукові підстави комунізму, але дала б людству нові перспективи життя, суспільні, національні й соціальні, хоч про невідкладну потребу такої ідеології, говорять і пишуть на Заході безнастанно.

Дотепер демократичний світ навіть не зробив жадної поважної спроби вибити з рук комуністичної Москви її найсильнішу зброю — комуністичну ідеологію.

Принципи й схему ідеології, що побудована на висновках новітньої науки, розробила Спілка Визволення України, яка охоче буде співпрацювати з відповідними колами США в справі дальшої розробки і поширення цієї ідеології особливо в тій частині світу, що є під пануванням комуністичної диктатури.

Поширення цих конкретних протикомуністичних ідей потрібне й на Заході, що стане на перешкоді комуністичному прониканню й підривної діяльності комуністичних п'ятих колон в демократичних державах.

Високодостойний Пане Президенте!

Ключ для розв'язання сучасної світової проблеми лежить в державній і політичній перебудові Сходу Європи, й ціла ця перебудова залежить від правильного вирішення українського питання. Україна, з її 42 мільйонами населення і з її індустріальним потенціалом, що дорівнює промисловим спроможностям Польщі, Чехословаччини, Румунії і Югославії разом узяті, є однією з найбагатших стратегічною сировиною країн світу. Україна з її безупинною боротьбою проти російського колоніалізму й комунізму є Ахилевою п'ятою цілого СССР. Від падіння окупаційного московського режиму на Україні і встановлення її державної суверенності, залежить сила чи слабкість російської колоніальної імперії, однаково чи червоної, чи білої.

Через це боротьба українського народу за відновлення своєї державності є проблемою світовою!

Немає жадного сумніву в тому, що коли б українці на чолі з Гетьманом Мезепою, разом зі шведами, були перемогли російського царя Петра I-го в битві під Полтавою, ще на початку 18-го сторіччя, чи коли б Українська Народня Республіка в 1918-1921 рр., перемогла б в тодішній війні большевицьку Москву, то комуністична Росія сьогодні не загрожувала б цілому світові.

Ми просимо Вас, Пане Президенте, підтримати в Об'єднаних Націях справу про "ліквідацію колоніалізму" в світі, постановивши Україну в центрі цієї проблеми. Тим більше, що вимоги українського народу, щодо своєї національно-державної суверенності, спираються і на пар. III Атлантийської Хартії, цієї правної підстави організації Об'єднаних Націй, у якому сказано:

"...вони (держави, що підписали Хартію в тому й СССР, прим. Н. П.) висловлюють бажання бачити повноту суверенних прав і в державній автономії нації, які були подолані силою".

Тому, що у 1920 році Російська Федеративна Соціалістична Республіка в офіційній війні подолала силою

й окупувала Українську Народню Республіку, згаданий III-й параграф Атлантийської Хартії, цілком і повністю, відноситься й до України.

На підставі цього параграфу Росія мусить вивести з території України свої війська і свій окупаційний апарат.

Прошу прийняти, Пане Президенте, від Спілки Визволення України, й від мене особисто найкращі побажання здоров'я і гарних успіхів у Вашій відповідальній праці на користь всього людства, що прагне справедливого миру й свободи для всіх.

З глибокою до Вас пошаною—
Почесний Голова Спілки Визволення України

Наталія Павлушкова

(Підпис)

НА ВІДВІДИНАХ У ВЛАДИКИ ГЕНАДІЯ

Під час перебування в Чикаго от. Т. Бұлба-Боровець—голова Головної Управи СВУ і ред. О. Калиник—голова Головної Ради СВУ, дня 11-го грудня м.р. в супроводі інж. І. Карпенка—голови Осередка СВУ в Чикаго і секретаря Осередка п. Буселя відвідали Архiepіскопа УПЦ Владика Генадія, з яким мали трьохгодинну розмову, обмінявшись думками про справи української еміграції, зокрема про стан на церковному полі. Владика Генадій побажав СВУ витривалості та багато плідотворчої праці в здійсненні намічених цілей.

ВИЯСНЕННЯ РЕДАКЦІЇ

У попередньому числі "Місії України" в "Листуванні Редакції" було заповіджено, що цілий ряд надісланих матеріалів буде видруковано в цьому числі. Але обставини склалися так, що ГУ СВУ повила акцію проти московського колоніалізму, як також в міжчасі відбулися Сесія ГР і Пленум Головної Управи СВУ й інформації про ці справи зайняли місце в журналі. З цієї причини й продовження матеріалів В. Ковалія "Розсадники культу Юди й підлоти", як і деякі з надісланих статей, відложено до наступного числа.

ЧИ ІСНУЄ ОСЕРЕДОК СВУ У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ?

Коли ні, то організуйте ініціативну групу і встановіть негайно зв'язок із Краєвою Управою Спілки Визволення України у Вашій країні, або з Головною Управою СВУ в США. Листи до Головної Управи СВУ просимо слати на адресу:

ALU (SVU), Inc.
P. O. Box 106 Cooper Sta.
New York 3, N. Y., USA.

Новий уряд США

8-го листопада 1960 року в США, відбулися вибори президента. Переміг дуже мінімальною кількістю голосів кандидат Демократичної партії, сенатор Джон Кеннеді. Його суперником був кандидат Республіканської партії, віцепрезидент Річард Ніксон з уряду Айзенгавера, що був при владі дві каденції (8 років).

Виборча система та часті зміни уряду США (через кожні чотири роки), це трагедія для керівників державою американського народу та навіть цілого світу. Ніхто не може передбачити, яку політику поведе новий уряд? Мінімум за рік до виборів з урядом вже мало хто числиться, бо він буде змінений, а ще рік часу пропадає після виборів, поки новий уряд сяде в своє "сідло". Сама виборча кампанія триває чверть року, чим доводить кандидатів до цілковитого фізичного виснаження, а народові їх сотки разів повторювані фрази смакують, як печена редька.

Внутрішня політика демократичного й республіканського уряду США мало чим різниться. Вибраний уряд вишукує різні методи та засоби для постійного прогресу в економіці, підвищування життєвого стандарту всього населення, прогресу в загальній освіті та вищих студіях і науці, прогресу в масовому будівництві, покращанні шляхів сполучення й зміцнюванні національної оборони. Натомість в закордонній політиці від першої світової війни й до сьогодні, круті повороти при зміні урядів. Від Вільсона до Гровера, в офіційній політиці Вашингтону по відношенню до червоної Москви не було ніяких змін. Була оцінка, що жовтневий переворот в Росії це смерть для демократій та вільної економіки цілого світу, включно зі США. І для оборони перш за все Америки, цю небезпеку треба знищити не на американській, а на ворожій території, визвольною війною народів поневолених большевизмом, з допомогою противників червоної деспотії. Тодішні уряди США не визнавали червоної Москви, Сталінові була замкнена дорога до Ліги Націй в Женеві.

Але у 1932 році на президента США був вибраний кандидат Демократичної партії Ф. Рузвельт, якого уряд вже в наступному, 1933 році, визнав СССР та допоміг йому стати членом Ліги Націй. Коли Гітлер при допомозі Сталіна розпалив Другу світову війну в 1939 році, а в 1941 напав на СССР уряд Рузвельта заявив себе союзником Сталіна чим врятував Москву від неминучої загибелі.

"Союз" і "дружба" з Москвою коштували США понад 11 мільярдів доларів військового матеріалу (яких не повернено й досі), що дали змогу Москві виграти війну та захопити Росією неоціннімі скарби у вигляді відшкодування з Німеччини і Японії. Уряд Рузвельта подарував Сталінові Польщу, Мадярщину, Чехословаччину, Румунію, Болга-

рію, Балкани, половину Німеччини, цілу Маньчурію, половину Кореї, японську частину Сахаліна і цілий ряд інших островів, а Труман віддав Сталінові цілий Китай, щоб там москалі "припинили корупцію" та перевели "соціальні реформи".

Після захоплення Китаю в 1947 році, Сталін повернув проти США. Президент Труман зорієнтувався куди гне "добрий Джов". Покликав частину демобілізованої армії під зброю. Фабрики й заводи частинно переключено на воєнну продукцію. По-стало НАТО та інші оборонні союзи й оточено СССР та червоний Китай воєнними базами. Так помітно для самих американців, відродилася концепція "визволення", для чого зорганізовано спеціальні комітети та цілий ряд громадських і воєнних організацій. В 1950 році Сталін спробував прощупати ґрунт в Кореї та Індокитаю. Уряд Трумана посадив його на міліну, але не довів діла до переможного кінця.

З "експерименту" в Кореї та Індокитаї виявилось, що червоних можна стримувати гарматами та бомбовиками, без викликання загальної війни. Ця метода була перенесена на гльобальну політику і стратегію. Так зродилась нова концепція "стримування" замість "визволення".

В 1953 році сталися дві визначні події в міжнародній політиці. В СССР на місце Сталіна прийшов Хрущов, а в США владу очолив уряд Республіканської партії. На міжнародному форумі поставо хвилеве відпруження, бо Хрущов потребував кілька років на ліквідацію інших претендентів на кремлівський трон. Для цієї мети він проklamував "мирне співіснування" протилежних систем Уряд Айзенгавера прийняв цю пропозицію і пішов на більші поступки Москві від уряду Трумана. В 1956 р. Москва втопила у крові Мадярщину, а Пекін захопив Тибет, завойовує Ляос і інші азійські країни. Хрущов побував в Америці, а Айзенгавера не впустив не тільки в СССР, але навіть в Японію та створив свою воєнну і диверсійну базу на цілу Південну Америку за... 90 миль від Флориди, на острові Куба. Підняв вогонь в цілій Африці. Все це доконувалося на очах генералізованого президента США, на якого цілий світ покладав такі великі надії.

Куди поведе Америку новий президент, ніхто ще не знає? В передвиборчій кампанії сенатор Кеннеді, як стверджує американська преса, забагато обіцяв народові та в закордонній політиці, але обіцяти в пропаганді це одне, а виконувати на практиці друге. Втрата ринків збуту в користь червоних вже довела до масової втечі капіталу та золота з Америки, що загрожує захитанням долара.

Великі випробування стоять перед новим урядом Д. Кеннеді, який є наймолодшим президентом США, йому 43 роки.

Т. Д.

ПЕРША СЕСІЯ

Головної Ради і Четвертий Пленум Головної Управи Спілки Визволення України

В днях 24-го і 25-го грудня 1960 року в Українському Народньому Домі в Нью-Йорку відбулися Перша Сесія Головної Ради і Четвертий Пленум Головної Управи Спілки Визволення України, на яких були присутні члени Головної Ради й Головної Управи з теренів США і Канади.

Сесію Головної Ради відкрив і нею керував п. О. Калиник — голова Головної Ради СВУ, на пропозицію якого для ведення протоколу нарад був одностайно вибраний секретарем п. В. Брух (Канада).

Перед устійненням порядку нарад п. О. Калиник поінформував присутніх про те, що на його руки вплинули листи від пп. І. Журливого, В. Назоли і І. Галушки з Німеччини та члена Головної Ради СВУ п. М. Дорошенка з Канади, у яких вони домагаються переведення Сесії Головної Ради шляхом референдуму. Але тому, що з 36-ти членів Головної Ради таке домагання поставило лише чотири, цей внесок перепав.

Що до пп. І. Журливого, В. Назоли й І. Галушки прийнятні учасники Сесії були одностайні в тому, що ці особи не мають права забирати голос в будь-яких справах СВУ.

Після змін і доповнень порядку денного, що його був запропонував голова Головної Ради, Сесія відбувалася за таким планом:

1. Ознайомлення учасників Наради з листами, що їх надіслали під розвагу Головної Ради поодинокі її члени: Д-р В. Наддніпрянець з Німеччини, пп. П. Колісник і М. Дорошенко з Канади, пп. І. Ратушний, І. Кінаш і Л. Суслик з Великої Британії та п. В. Буряк з Австралії.
2. Звіт от. Т. Бульби-Боровця — голови Головної Управи про діяльність і стан СВУ за час від Другого Великого Віча.
3. Спілка Визволення України й УНРада, інформація п. О. Калиника — голови Головної Ради.
4. Справа бувших членів СВУ в Німеччині пп. І. Журливого, В. Назоли й І. Галушки.
5. Розгляд заяви п. І. Дяченка.
6. Біжучі справи.

Після ознайомлення зі змістом листів, голова Головної Управи от. Т. Бульба-Боровець поінформував про організаційний стан клітин СВУ на різних теренах та про пророблену Головною Управою пратцю на зовнішньому і внутрішньому відтинках. Він ствердив, що від Другого Великого Віча Спілка Визволення України розгорнула надзвичайно жваву діяльність зокрема в США і в Канаді, яка в основному була скерована на спопуляризування ідей СВУ в найширших масах української еміграції. Успішно переведені відзначення 30-ліття судового процесу над СВУ й СУМ-ом, що їх влаштовано у 1960 році в багатьох українських громадах США і Канади довели, що відновлена на чужині СВУ та її настанова відмежувати українську самостійницьку еміграцію від прославлювачів московських вислужників, українських комуністів, знаходять якнайширшу підтримку рядових емігрантів, головні тих, які на своєму власному пережитті знають підсоветську дійсність.

Він підкреслив, що ця широка підтримка налякала пропагаторів культури Юди, які побачили, що їхнє намагання скерувати українську еміграцію на фальшиві рейки потерпіла цілковиту поразку, і тому, напр., УРДП змінило тактику щодо СВУ, яке діяло в Україні. Своє попереднє твердження, що СВУ то була "провокація ГПУ (НКВД)", ця партія тепер намагається "направити" тим, що також заходила відзначати через свої прибудівки 30 ліття судового процесу, але з метою, щоб під час доповідей про СВУ твердити, що її провідники на суді "каялись", "збанкрутували" і т. п. Отже мета цього "відзначення" цілком ясна — "скомпромітувати" СВУ обхідним шляхом.

Відповідаючи на порушені в листах до Головної Ради справи, повязані з поданням Головною Управою заяви про вступ до УНРади, от. Т. Бульба-Боровець заявив, що це питання величезної політичної ваги, що матиме далекосяжні наслідки для всієї української самостійницької еміграції, бо від того, як воно буде поладжено Сесією УНРади, залежатиме дальша політика СВУ на внутрішньо-українському відтинкові. Заява Головної Управи про бажання СВУ приступити до УНРади має насамперед ствердити, чи політичні середовища, заступлені в ній, насправді зацікавлені в консолідації українських політичних сил, про що твердять її провідні особи, найголовніше, що СВУ нарешті мусять зайняти виразне становище в питанні УНРади, що можливе буде тільки після того, коли стане ясною її позиція щодо заяви СВУ.

Судячи по тому, що преса, яка так широко коментувала переговори ОУН-закордоном з колами УНРади, про її можливе приступлення до УНРади й що ця сама преса мов води в рот набрала з приводу конкретного рішення СВУ приступити до УНРади, вказує на те, що заява Головної Управи є твердим горіхом для тих кіл, які неприхильно наставлені до СВУ.

Голова Головної Управи ствердив, що діяльність СВУ відбувається згідно з рішеннями й резолюціями Другого Великого Віча, і що всякі намагання тлумачити їх на свій лад не матимуть жодного впливу на політику СВУ. Відноситься це конкретно до протихвильовистської акції, яка продовжуватиметься з неослабною силою тим більше, що сьогодні вже доведено незаперечними фактами, що п'ята московська колонила послугується т. зв. хвильовизмом для розкладу української самостійницької еміграції, а поворот на "родіну" кількох активістів з УРДП вказує на те, що ця партія зі своїми прибудівками є використовувана московською агентурою, як випадова база.

Що до діяльності СВУ на зовнішньо-українському відтинкові, то вона була інтенсивною в США з нагоди відвідин тут Хрущова, а потім збігових комуністичних диктаторів на 15-й Асамблеї ОН. З цієї нагоди Головна і Крайова Управи СВУ в США розгорнули були широку інформаційну акцію серед американських політичних кіл, яка мала позитивний відгук про що свідчать численні листи конгресменів, сенаторів і визначних політиків, які одержала ГУ і КУ СВУ. Також членство

СВУ в США брало активну участь в маніфестаціях загально-українського характеру, які відбувалися проти відвідин у США московського диктатора. Теренові СВУ в Канаді й у Великій Британії провадили зовнішньо-українську роботу, пристосовуючи її до місцевих умов.

Керівник Політичного Відділу ГУ СВУ, п. В. Коваль доповнив звіт голови Головної Управи СВУ конкретними виясненнями деяких справ, що були заторкнуті в листах членів Головної Ради.

Згадавши про політику Москви в Україні, яка спрямована на повну русифікацію українського народу він зазначив, що українська еміграція, так само є об'єктом її агентури, завданням якої є дезорієнтувати українців на чужині в питаннях визвольної політики, і насамперед, сіяти зневіру в прийдешній день визволення України, що може здійснитись тільки з ідейних позицій самостійництва.

Викрити ті канали, якими просочується московська отрута в українське самостійницьке середовище, не легка справа, але деякі з них вже викриті, як напр. "хвильовизм", що його вживається з метою віднаціоналізувати українську самостійницьку ідеологію в політиці, в мистецтві й письменстві. Не є це завданням СВУ дошукуватися, хто між пропагаторами "хвильовизму" є дійсним московським агентом, а хто невігласом, що не свідомо (?) допомагає Москві, фактом є, що т. зв. "хвильовистам" вже вдалося завести на манівці деякі українські самостійницькі політичні кола й представництва.

Для прикладу п. В. Коваль навів протихрущовську летючку, яку видав Український Конгресовий Комітет Америки з нагоди приїзду Хрущова до США. На першій сторінці цієї летючки стоїть Микита із закривавленою сокирою на трупах своїх жертв, але кого до них зараховано?

Про це на другій сторінці в реєстрі докраних злочинів Москви під керівництвом Хрущова в Україні, на другому місці за чергою надруковано курсивом (спеціально підкреслено!) таке:

"(2) Як сталінський вислужник в Україні у 1937 році, Хрущов зліквідував 62 членів і 40 кандидатів Центрального Комітету КП(б)У, з поміж яких тільки двоє уникнули арешту й розстрілу, також зліквідовано 17 членів уряду України, з поміж яких ніхто не лишився в живих. Секретарі комуністичної партії низових клітин були зліквідовані, як "буржуазні націоналісти" й "вороги народу"."

Звідкіля в УККА така докладна статистика? А "уряду України" навіть не взято в лапки? Виходить, що "уряд УССР" є законним урядом України?

Очевидно, для того, що укладав зміст такої летючки, інакше й бути не може, бо ще на вступі перед переліком злочинів Хрущова сказано, що це злочини, які він доконав над "українським народом". Таким чином КП(б)У, як виходить є партією українського народу?

Щойно на четвертому місці за чергою, **дослівно у двох рядках**, згадано про ліквідацію Української Автокефальної Православної Церкви й української інтелектуальної еліти, але навіть не сказано за що? Тут немає слів ні "буржуазні націоналісти", ні "вороги народу", отак собі зліквідовані і тільки!

Про сотні тисяч знищених "буржуазних націоналістів" за приналежність до СВУ й СУМ-у, серед яких саме

й була інтелектуальна еліта, у цій летючці немає ні одного слова!

З цього виходить, що українська еміграція уболіває за московськими вислужниками з ЦК КП(б)У й "уряду УССР", руками яких Москва зліквідувала мільйони українців, а в тому й УАПЦ й інтелектуальну еліту, саме за "буржуазний націоналізм", а що для її планів того було замало, то "пришила" своїм вислужникам те, чого їм і увісні не ввижалося, й зліквідувала їх самих.

Але звернімо увагу на підтасований хронологічний порядок подій. Це не випадково, що про час ліквідації УАПЦ й інтелектуальної еліти не вказано року. Як відомо відбулося це на початку 30-их років, а члени ЦК КП(б)У були зліквідовані в 1937 році. Отже подати ці події за хронологічним порядком означало б показати, що саме ЦК КП(б)У, (що й було в дійсності) на наказ Москви провадило в Україні терор проти українського народу, а цього, як видно, не бажали показати автори летючки!

Серед тих хрущовських "жертв", що їх оплакує УККА, є й секретар тодішнього ЦК КП(б)У тов. С. Косіор, який на XIII з'їзді советів УССР, 17-го січня 1935 року змальовував "досягнення" ЦК КП(б)У в Україні так:

"Оцінюючи велику працю, проведену 1933-34 рр., в боротьбі з українськими націоналістами та іншими контрреволюційними елементами, працю, що ми її не припиняємо й тепер, яку вестимемо й надалі — треба сказати, що очевидно, били ми націоналістів міцно і попадали, як кажуть, в ціль..."

А в "яку ціль" потрапила летючка УККА, в якій оплукано тов. Косіора?

З такої "протимосковської пропаганди", у якій змішано до купи і катів і їхні жертви, можуть потирати руки тільки "хвильовисти", які увесь час ставлять поряд націоналіста С. Єфремова й чекіста Скрипника з єдиною метою: за спиною українських патріотів виправдати московських вислужників і їхні злочини супроти власного народу!

Насувається питання, чи мають рацію самостійники поляки, мадяри, серби й інші, коли вони демонструють проти доморослих "націонал-комуністів", які при допомозі Москви захопили владу? Згідно летючки УККА якраз навпаки — вони повинні б стати в обороні Тіта й Гомулки перед партійним терором Москви.

Відповідаючи тим, що репетують про те, що, мовляв, Головна Управа СВУ провадить боротьбу не з Москвою, а витрачає енергію на боротьбу з українськими середовищами, а зокрема з УРДП, п. В. Коваль заявив, що у нього на це є лише одна відповідь, а саме, що:

"найдошкульнішим ударом по Москві буде розгром хвильовистської стоголової мафії в середовищі української самостійницької еміграції".

Протихвильовистська акція СВУ не на жарт перелаякала розсадників культу Юди й підлоти. Але замість того, щоб ця підлота конкретно відповідала на поставлені з боку СВУ обвинувачення, вона викручується дешевою демагогією. Підлота апелює до "людського сумління", на що вона немає ніякого права, й обережно признається, що її ради рідшають, що "активність" носіїв "хвильовизму" меншає.

Один з провідних уєрдепівських активістів М. Степаненко у статті "Ще раз про бій за українську людину" ("Прометей" за 8-ме грудня 1960 року Нью-Йорк) пише про це так:

"Тим часом наші ідеї й наші гасла перебирають зовсім без страху інші. Їх перебрали й зробили на них не тільки моральний капітал націоналісти із закордонної ОУН. Це дало їм відкрити двері до умів і сердець думаючої частини еміграції й до тих лябораторій, де оформлюється політична думка американських керівних кіл. Що більше. Навіть мельниківці устами відповідального редактора "Українського Слова" в Парижі О. Ждановича заявляють, те, що вважає за ересь пересічний послідовник (очевидно дуже не послідовний!) нашого руху".

Таким чином, сказав п. В. Коваль, М. Степаненко підтвердив те, що вже два роки тому ствердило СВУ! "Ідеї" підлоти "без страху" перебрало ОУН-з і "навіть мельниківці", з чого вони розробили цілу "ідеологію релігій", бо, що можна очікувати від тих, які на власні очі не бачили підсоветської України?

У 1959 році, сказав п. В. Коваль, ЗП УГВР (ОУН-з) видало брошуру під назвою "Свобода, мир, дружба", у якій "советознавці" із ОУН-з в статті "Вони полягли, щоб жила Україна" (стор. 32), згадуючи імена провідників українського національного визволення, на другому місці після сл. п. С. В. Петлюри поставили чекіста М. Хвильового, прославивши його в такий спосіб, що від його:

"самогубного в скроню — пострілу здригнулася вся Україна. Бо це був символічний постріл у Москву, в її нищівну імперіалістичну політику, в її загарбність і забриханість. Це був крик протесту розтерзаної душі письменника, мистця могутнього слова, яка всіма своїми фібрами відчула трагічність становища народу".

Так, з під пера "советознавців", чекіст-убивця українського народу перетворився у легендарну постать — національного героя, якого оспівано так, що він дорівнює нашому національному Пророкові Т. Г. Шевченкові? І чи після цього багато треба, щоб Хвильового поставити на місце С. Петлюри? Тільки пересунути на кілька рядків вище і... гасло розсадників культу підлоти здійснилось, що:

"ідея петлюрівщини вже застарілася, а на її місце прийшов хвильовизм" (слова "ідеолога" УРДП В. Гришка).

А ми ж в той час, як застрілився цей чекіст, сказав п. В. Коваль, були в Україні і знаємо не з урдепівських писань, а з власного досвіду, що ніякого "здригання України" від самогубства цього чекіста не було!

Слова М. Степаненка, про те, що "ідеї" УРДП перебрали інші, "без страху" треба розуміти так, що сама УРДП ще не насмілилася аж так нахабно підносити Хвильового на найвищий щабель національної драбини, бо всеж підлота знає заказану межу для своєї брехні, але "советознавці" тієї межі не тільки не знають, а навіть і не відчують її. І раді старатися йти в "ногу" з "підсоветською дійсністю" і йдуть "без страху", але куди?

А як насправді виглядала в оцінці Москви оця романтизована "советознавцями" постать Хвильового, за кілька років перед його самогубством? Про це, генеральний секретар ЦК КП(б)У тов. С. Косіор, на XI з'їзді КП(б)У сказав таке:

"Я вважаю, що особливо нещадний вирок шумскізмові і взагалі українському шовінізмові склала справа СВУ. Тов. Хвильовий писавши під час процесу статтю під назвою "Хто ще сидить на лаві підсудних", в основному правильно поставив питання. Заразом треба сказати, що час вже перестати цькувати тов. Хвильового за його старі гріхи... Хвильовий викрив і одверто визнав свої помил-

ки. І коли він їх не повторює, то абсолютно неприпустиме будь-яке цькування". ("Робітня книга", Харків 1930, стор. 645).

Отже Хвильовий вже за кілька років перед самогубством був Москвою помилуваний, бо він свою підлу роботу зробив. Впіймавшись на його вудку "виступів проти Москви" багато українських письменників і патріотів виявили національні погляди й за це були Москвою знищені, а він... реабілітований.

Далі п. В. Коваль вказав, що метушня прославлювачів підлоти помітна не тільки в напрямку виправдати підлоту, але й тих, кому вони служать. Як приклад, він навів цитату зі статті "Росія і ми" І. Багрянного — генерального секретаря УРДП ("Прометей" за 10 листопада 1960 року). У цій статті І. Багрянний твердить:

"Росія — це той російський народ, що "там", що його речником не є ні в якому разі біла російська еміграційна єдиноділімщина. Єдиноділімщина ця в імені того народу не має нічого до говорення. В його імені можуть говорити тільки ті з росіян, що сповнені справді святими ідеями "несуперечними людському сумлінню....".

"Отже, Росія — це сучасний, реальний російський народ, як народ, без закланних імперських забавок, без тюремних ключиків і без ключів до тюрми народів".

Ми далекі від того, сказав п. В. Коваль, щоб обвинувачувати всіх москалів у всіх злочинах, dokonаних Москвою над не російськими народами, але...

Нігде і ніколи ми не чули, щоб "сучасний реальний російський народ", на який посилається І. Багрянний, у будь-якій формі виступив проти колоніальної політики Москви в Україні, чи в інших т. зв. советських республіках. Навпаки, москалі є виконавцями русифікаційної й окупаційної політики Росії, ненависниками місцевого населення є також наслані й доморослі москалі, які нічого в собі не мають з "ленінськими принципами" в національній політиці, які для пропаганди ширить Москва. Всі москалі є запеклими шовіністами, і не випадково, що комуністична Москва прославляє сьогодні і Петра Першого, і кутузових, і суворових і навіть Івана Грозного. Все це данина московському шовінізмові широких мас московського народу, на який спирається сьогодні червона Москва. Навіть у підсоветській українській пресі є повно доказів, що москалі зневажають все українське, а український народ зокрема. Численні свідки-туристи, що побували в Україні, а ми свідки розмов з туристами українцями з СССР, які стверджують зневажливе ставлення москалів до інших національностей. Зрештою Друга світова війна доказала, як реагували росіяни в загальній масі на прагнення українців до самостійності. Воно було наскрізь вороже!

Російська еміграція є справжнім люстром настроїв московського народу, щодо національних аспірацій поневолених Москвою націй. Ця еміграція складається у великій частині з нової еміграції і за винятком білих кружків (як і серед поляків) заперечує будь-які права українців на незалежність!

Якщо ми українці кажемо, що наша еміграція є обличчям українського народу на Батьківщині, то як можна твердити, що московська еміграція не є обличчям москалів під советами?

Єдиноділімці на еміграції твердять, що "український сепаратизм" є виключно еміграційним явищем, і що його пропагують "галічане", а мовляв українці під

советами за "єдину і неподільну Росію", а Іван Багрянний пише, що "єдиноеділлі" не є ніякими виразниками волі російського народу "там"?

У підсумках п. В. Коваль сказав, що ця писанина І. Багряного є шкідливою для української визвольної справи, бо дезорієнтує українську самостійницьку еміграцію в питаннях потенційних ворогів української незалежності.

Як керівник Політичного Відділу Галовної Управи СВУ, п. В. Коваль ствердив, що тотальний наступ СВУ на хвильовистську мафію в розрізі цілої української еміграції повністю себе виправдав та досягнув наміченої цілі. Розсадники культу Юди й прославлювачі підлоти, під тиском упертих фактів, змушені були виявити себе в усіх політичних середовищах, наукових і культурного та суспільно-громадського значення організацій, а навіть піднесли голову в самій СВУ.

Ще тільки рік тому хвильовистська мафія не знаходила потрібним навіть реагувати на голоси, що викривали її руйнівницьку роботу. При цьому п. В. Коваль пригадав, що Союз Земель Соборної України-Селянська Партія, Асоціація політичних в'язнів і Українська Національна Гвардія багато років викривали шкідливу роботу УРДП та її полпентачів з їх пропагандою хвильовизму. Він пригадав численні статті і в пресі ЗЧ ОУН на ці теми, та виступи визначних діячів української культури — бувших підсоветських українців проф. Г. Ващенко, Державина, д-ра Н. Полонської-Василенко й цілого ряду інших. Але всі ці виступи були не скоординовані, що давало можливість хвильовистській мафії все це збувати мовчанкою або відповідати їй улюбленою метою називання всіх, що проти неї, "примітивними", "реакціонерами", чи й навіть "ворожою агентурою".

Щойно акція СВУ проти хвильовистської мафії піднесла цю справу до всеміграційного значення та викрила справжні заміри тих, які поширюють культ Юди й підлоти в середині української самостійницької еміграції. Ця акція має історичне значіння, бо її ціль зберегти самостійницьке обличчя української еміграції в добу тотального наступу Москви на знищення української нації.

Рація відновлення й існування СВУ, як політичної сили, саме й полягає в тому, що СВУ піднімає з попелу і руїн потоптані Москвою й еміграційними хвильовистами самостійницькі прапори української нації!

В цьому сенс існування СВУ, бо відновити її тільки для того, щоб поставити в ряді десятка українських політичних партій на еміграції, які опинилися в хвості УРДП та її "хвильовистських ідей", це було б злочином супроти мільйонів українців закатованих Москвою при допомозі хвильових!

Відновлена у 1950 році СВУ під головування проф. В. Плюща теж стояла на протихвильовистських позиціях, але через безпрограмовість і організаційну незавершеність не мала виглядів витримати боротьбу з хвильовистською мафією. Це сталося можливим тільки після Другого Великого Віча СВУ, на якому було усунуто згадані недоліки. Суть перебудови СВУ полягає в тому, що її організаційна структура стала на твердому членському ґрунті. Пригадую ці речі, сказав п. В. Коваль, через те, що в СВУ ще й сьогодні є такі члени, які твердять, що до СВУ можуть належати люди різних політичних переконань. Щоб довести невірність таких поглядів, п. В. Коваль, навів такий прик-

лад: за спільним столом СВУ засіли люди різних політичних переконань, які належать до різних політичних організацій. Вирішується якась справа, яка інакше розцінюється в тих політичних середовищах, до яких належать члени СВУ. І вже вона провалиться, бо кожне середовище по своєму її сторпедує.

А що буде, запитав п. В. Коваль, коли кожне середовище відкликє своїх членів з СВУ і то саме перед якоюсь відповідальною акцією? Тоді в СВУ нікого не залишиться?

Тотальна протихвильовистська акція викликала гостру реакцію з боку виславлювачів підлоти, і ясно, що хвильовисти мусіли шукати в самій СВУ співзвучні елементи, аби її зірвати.

Але їм не повелось, і не поведеться!

В дискусії, заступник голови ГУ СВУ, проф. Ю. Бобровський, сказав, що політика СВУ проходить в дусі постанов Другого Великого Віча СВУ й що протихвильовистська акція скріпила позиції СВУ та досягла наміченої цілі. Це СВУ, сказав він, загнала І. Багряного під Хрест, за який він тепер ухопився, щоб замаскувати те, що він понаписував, як активний атеїст у його брошурі "Молодь Великої України і наші завдання".

Це, що УРДП словами А. Гудовського в "Свободі", заявлює, що діяльність СВУ у підсоветській Україні є загальнонаціональною справою, і що СВУ належить ціль українській нації, сказав проф. Ю. Бобровський, цілком правильно, але Скрипник, Любченко, Хвильовий і інші "націонал-комуністи" належать тільки УРДП.

У своєму виступі редактор І. Підкова сказав, що він має в архіві лист від проф. Ю. Бойка-Блохіна, у якому той просив його написати гумореску, в якій висміяти проф. Ващенко за його виступи проти М. Хвильового, бо, як він пояснював йому самому, мовляв, виступати не зручно.

Ред. І. Підкова розповів також про недавню радіопередачу з Києва, в якій згадувано прізвище його і І. Багряного. Але з І. Багряного МГБ зробило великого "німецького коляборанта і зрадника українського народу", в той час коли його, І. Підкову, намалювало непомітною постаттю, але правдою є, що п. І. Підкова був редактором ахтирської газети під німецькою окупацією, а Іван Багрянний її рядовим співробітником. Таке насвітлення постаті І. Багряного, має на цілі впевнити українську еміграцію в тому, що І. Багрянний запеклий антикомуніст, хоч ті, що знають І. Багряного з України ствердити такого не можуть, бо мають факти, які говорять про щось інше.

Член Головної Ради й Головної Управи СВУ п. П. Коперник сказав, що політика Головної Управи СВУ була правильною й проходила згідно резолюцій і постанов Другого Великого Віча, та що він особисто стоїть на становищі, щоб акцію проти хвильовистів посилити.

В дискусіях забирали слово пп. О. Калиник, О. Кейс, Г. Подгурець, О. Ничка й В. Брух, які схвалювали до теперішню політичну лінію ГУ СВУ.

В інформації про Постанову Головної Ради в справі приступлення СВУ до УНРади п. О. Калиник, голова Головної Ради, зупинився на в'ясненні тих справ, які порушили у своїх листах противники такого кроку. Як і голова Головної Управи, він підкреслив, що СВУ мусить нарешті визначити свою поставу до УНРади, бо вже найвищий час зайняти в цьому питанні виразну лінію.

Посилаючись на схвальні голоси такої постави з боку більшості членів Головної Ради він подав, що за приступлення до УНРади є 25 осіб, утримались 2, а 9 проти.

Таким чином Сесія Головної Ради СВУ затвердила постанову про приступлення СВУ до УНРади.

Справу бувших членів СВУ й членів Головної Ради СВУ пп. І. Журливого, В. Назоли й І. Галушки було розглянено з метою винесення відповідної постанови.

Предметом розгляду був їх останій лист. Після розглянення якого стверджено, що як цей лист так і попередні їхні домагання до Головної Управи й Головної Ради йдуть по лінії оборони УРДП і хвильовистів у різних середовищах, а зокрема проф. Ю. Бойка-Блохіна, якого вони величають "членом СВУ ще з України". Але сам п. Ю. Бойко-Блохін про це нігде не говорив і не писав, навпаки, своїм вихвалюванням Хвильового і його "доби", яка згідно його тверджень була корисною для українського народу, він заперечує СВУ і її діяльність.

Крім цього, стверджено, що п. В. Назола надуживав правами Орг. Бюра СВУ в Німеччині, бо крім його самого ніхто з членів Орг. Бюра не поділяв його домагань, але він розписував листи від імені всього Орг. Бюра. Ні п. І. Журливого, ні п. І. Галушка не були членами Орг. Бюра в Німеччині, але вони також підписували з п. В. Назолою листи від імені Орг. Бюра.

Всі їхні листи побудовані на перекручуванні фактів, на фальшуванні й на провокації. Вони, напр., пишуть, що нібито Головна Управа СВУ, а зокрема керівник Політичного Відділу В. Коваль, вважають "велику частину української еміграції, за п'яту колону". Це явне фальшування постанов і резолюцій Другого Великого Віча СВУ, у яких стверджено, що "в кожному українському середовищі є замасковані хвильовисти, яких СВУ трактує, як п'яту колону". Отже десяток чи два таких хвильовистів це не є ніяка "велика частина" української еміграції. Натомість Сесія Головної Ради СВУ твердить, що ці нечисленні хвильовисти спрямовують ідейні настанови й політичну орієнтацію західно-українських політичних середовищ на фальшиві рейки замилювання в "націонал-комунізм", і ці середовища сьогодні є носіями хвильовистських "ідей" (яких ніколи в підсоветській Україні не було і немає!), і що тільки дякуючи цим середовищам, які не знають підсоветської дійсності, хвильовисти ще тримаються на поверхні українського життя. Також стверджено, що СВУ дошкульно вдарила по пропаганді культу Юди й підлоти, що його поширює УРДП, але в її обороні стали не самі уердепісти, а знову ж таки західно-українські середовища, як, наприклад, ЗП УГВР (ОУН-з), Український Народній Союз, Український Робітничий Союз і інші.

Сесія Головної Ради СВУ заявляє, що з різного роду хвильовистами СВУ дискутувати не буде, лише викриватиме їхню протиукраїнську "роботу" аж до того часу, доки ті, що їх вдається "перевиховати", не зречуться своєї дотеперішньої "націонал-комуністичної" пропаганди, яка є на користь тільки Москві!

Коментуючи останній лист пп. І. Журливого, В. Назоли й І. Галушки, п. О. Калиник вказав на його явне провокативний характер. Він сказав, що у цьому листі говориться про те, що нібито п. В. Коваль разом

з ним є відповідальний за видану ЦК СУМ-ом у 1952 році брошуру "Літературне життя на підсоветській Україні", у якій прославлено Хвильового. Вони закидають п. В. Ковалеві, що нібито він свого часу був прихильно наставлений до Хвильового. Як бувший голова ЦК СУМ-у того часу, сказав п. О. Калиник, заявляю, що п. В. Коваль ніякого відношення до того видання не мав і нічого про нього не знав. Він не був тоді членом ЦК СУМ-у, а з 1949 року перебуває у США. Про це дуже добре знає також тодішній технічний секретар ЦК СУМ-у п. І. Галушка, але, як це не дивно, він є одним із тих, що підписали цей наклеп?

Щож до участі п. О. Калиника у виданні згаданої брошури, яку написав М. Гальчук, то він заявив, що її було видано без його відома, коли він був відсутній в ЦК СУМ-і. На Світовому Конгресі СУМ-у у Бельгії ця брошура була засуджена, як шкідлива для виховання української молоді.

Заслухавши інформацію п. О. Калиника про справу першого заступника голови Головної Управи СВУ п. Дяченка та ознайомившись зі змістом його заяви, яку він надіслав на Сесію Головної Ради, у якій "вимагає" "співпрацювати зі всіма українськими політичними середовищами від крайніх лівих до крайніх правих, а в гому й з УРДП." Сесія Головної Ради знайшла не корисним дальше перебування п. І. Дяченка в СВУ.

Деякі з постанов Першої Сесії Головної Ради:

1. Сесія Головної Ради СВУ схвалила політичну діяльність Головної Управи, яка відбувається згідно з ухвалами Другого Великого Віча СВУ;

2. Сесія Головної Ради більшістю голосів, що їх одержано шляхом референдуму, затвердила попередню Постанову про приступлення СВУ до Української Національної Ради;

3. Сесія Головної Ради затвердила постанову Другого Пленуму Головної Управи СВУ від 26-27 вересня 1959 року про те, що коротке перебування п. І. Дяченка в Головній Управі не було корисним для СВУ та виключила його з СВУ за політичні погляди, які не сумісні з членством в СВУ.

4. Проаналізувавши акцію трьох членів СВУ в Німеччині пп. Журливого, В. Назоли й І. Галушки, що була скерована проти політики Головної Управи СВУ в питанні протихвильовистських настанов, а зокрема проти заходів в очищенні української еміграції від пропагаторів "хвильовизму", Сесія постановила: виключити з СВУ пп. І. Журливого і В. Назолу;

5. Сесія Головної Ради СВУ визначила третю неділю місяця квітня кожного року для відзначення роковин СВУ, на знак пошани всіх тих, що в лавах СВУ й СУМ-у віддали своє життя за волю України. (Звіт про Четвертий Пленум Головної Управи буде поміщений в наступному числі)

НОВЕ ОРГ. БЮРО СВУ В НІМЕЧЧИНІ

Згідно постанови Пленума Головної Управи СВУ, що відбувся в Нью-Йорку 25-го грудня м.р. нове Орг. Бюро СВУ на Німеччину затверджено в такому складі: П. Кривобок — голова пп. П. Кізимів, І. Дмитренко та Г. Слинко — члени.

«ПРО ЩО НЕ МОЖНА МОВЧАТИ»

Нижче передруковуємо матеріали з Бюлетеню УНГ за 1955 рік, щоб довести хвилювистській мафії та її оборонцям, що викривання її диверсійної "роботи" в середовищі української самостійницької еміграції, провадили й провадять вже багато років також інші організації. Але до акції, що її тепер очолило СВУ, розсадникам культури Юди й підлоті вдавалося виходити "сухими з води", щойно винесення цієї справи на осуд всієї української еміграції має ефективні висліди.

УНГ у 1959 році злилася з СВУ.

Редакція

Як відомо, ЦК КПСС та уряд СРСР звертають особливу увагу на унешкідливлення антикомуністичної еміграції з Советського Союзу. Одночасно з вживанням всіх можливих для цього заходів на міжнародньому полі, як відомо, КГБ СРСР зорганізував в східньому Берліні т. зв. "Комітет за повернення на батьківщину" під керівництвом відомого МВД-диста ген. Михайлова.

З діяльності названого "Комітету" ясно, що більшовики поставили своїм головним завданням в боротьбі проти політичної еміграції (в першу чергу української) організацію провокацій та диверсій, зокрема в середині самої еміграції.

Московсько-комуністичні чинники, поряд з українськими комуністами з Києва, весь час ведуть систематичну наклепницько-провокаційну кампанію проти УПА-УНРА, що була під командою Отамана Т. Бульби-Боровця, УНГ та зокрема проти особи самого Отамана Т. Бульби. Ціла низка советських публікацій з Москви та Києва, як "Сильные духом" —героя Советського Союзу Дм. Медведєва, брошура українського комуніста Ю. Смолича, орган ЦК компартії України "Радянська Україна", журнал "Комуніст" та інші, систематично очорнюють УПА-УНРА, УНГ, а зокрема особу Отамана Т. Бульби. Навіть в советських партизанських піснях в наклепницький спосіб оспівують "бульбівців". Цю лайку та наклепи УНГ сприймає з гордістю, бо це означає, що як УПА-УНРА свого часу, так і УНГ та її сьогоднішній Командант Отаман Т. Бульба були і є небезпечними для окупанта.

Але ці наклепи не обмежуються наклепами Москви. Їх так само проводить певне середовище на еміграції в унісон окупантові, які Головна Команда УНГ розцінює інакше, бо ними займається політична організація, що діє в українському середовищі.

Цією політичною організацією є Українська Революційно-Демократична Партія — Багрянного (УРДП).

ГК УНГ довгий час ігнорувала наклепницьку кампанію УРДП, знаючи, що з себе уявляє ця організація та хто нею керує. Але тепер, коли боротьба проти української політичної еміграції з боку державних чинників СРСР набирає найгострішої форми, ГК УНГ вважає за свій національний обо-

в'язок розкрити провокаційно-диверсійні дії УРДП, не оглядаючись на те, хто цими діями керує, та яке становище серед еміграції ці особи займають, бо приклади з історії, а зокрема з історії дій нашого головного ворога, примушують ГК задуматися над причинами цієї кампанії.

ГК УНГ вважає, що боротьба проти Москви не може бути зведена тільки до зовнішньої боротьби, навпаки, вона мусить бути ведена в залежності від того, які методи супроти нас вживає окупант також в середині еміграції, бо занедбання цього відтинку боротьби може привести до катастрофальних наслідків.

Нижче подаємо факти, які доказують провокативно-наклепницьку та диверсійну акцію (як видно з її систематичності, проводжену за відповідним планом) УРДП, а зокрема її Генерального Секретаря Івана Багрянного.

1. Як відомо, КГБ вживає всіх заходів, щоб кожну національну організацію, яка дійсно веде визвольну боротьбу, розкласти зсередини. Стає підозрілим, чому саме УРДП перейняла не тільки ці методи, але й вживає їх супроти тих, що й КГБ?

В своїй доповіді на 4-му з'їзді УРДП І. Багрянний визнав, що праця УНГ була успішна. Він заявив, що на основі УНГ був створений Революційно-Визвольний Центр, та що цей Центр розпочав діяльність успішно ("Наші Позиції" ч. 1/23 —1955, стор. 39). Ми тепер хочемо запитати: "А чому цей центр після успішного початку раптом припинив своє існування?" Відповідаючи на це питання, можемо сказати, що це сталося тому, що УРДП своєю диверсійною діяльністю підірвала Революційно-Визвольний Центр, коли її намагання підпорядкувати його виключно собі і поставити на шлях пропагування ворожого українському народові хвилювизму потерпіли поразку.

Ще в часі праці Революційно-Визвольного Центру ЦК УРДП намагалося прибрати до своїх рук УНГ. Проводилось (в повному розумінні слова) сексотське переслідування От. Т. Бульби членами УРДП, мотивуючи це різними наклепницькими причинами перед членами УРДП. В розпорядженні ГК знаходиться лист керівного члена УРДП М. Воскобійника від 17. 7. 1950 року до одного з керівних членів Краєвої УРДП в одній з європейських країн з інструкцією, як згадане сексотство проводити.

Коли УНГ переконалася, що І. Багрянний хоче її використати для мети, що нічого спільного з національно-визвольною антикомуністичною боротьбою не має, та порвала з УРДП всі зв'язки, І. Багрянний пішов на провокацію та диверсію. В ч.1 свого журналу "Штурм" від вересня 1952 року було видрукуване повідомлення неіснуючого інформаційного б'юро УНГ з наклепами на От. Т. Бульбу та цілу УНГ. З провокативною метою кілька чисел журналу "Штурм" були випущені під маркою УНГ.

Зокрема звертає на себе увагу видруккування в І-му числі “Штурм” (під маркою УНГ) статті “Розгром національних кадрів РСЧА”, до яких (кадрів) зараховано навіть таких комуністичних катів українського народу як Раковський, Антонов-Овсієнко, Шліхер, Якір, брати Косіори, Хатаевич, Постишев та інші. Щоб заспокоїти обурене українське громадянство, УРДП видала пізніше роз’яснення, що “Постишева було внесено помилково”, отже інших УРДП рахує національними героями. Хіба за те, що розстріляли Українську Національну Революцію?

Зухвалий цинізм цієї провокаційної вихватки полягав ще і в тому, що, висуваючи такі “національні кадри”, УРДП робила все це, прикриваючись ім’ям С. Петлюри, а сам журнал “Штурм” був проголошений органом “УНГ і Легіону ім. Симона Петлюри”, якого організатором є тодішній керівник Ресурсу Внутрішніх Справ ВО УНРади **В. Григоренко-Василько**.

2. З метою ліквідації Краєвої Команди УНГ в Англії також була запроваджена диверсія зсередини. Члени ЦК УРДП самозванно винесли від імені ГК УНГ постанову про перебрання до УРДП Краєвої Команди УНГ в Англії. (Постанова ЦК УРДП від 8. 7. 1952 року та лист ЦК УРДП до Команданта Краєвої Команди в Англії від 24. 3. 52 р.).

В розбитті УНГ, зокрема в Англії, УРДП виступає як ініціатор і як виконавець. Засідання “Краєвої Команди УНГ” в Англії, де була винесена згадана постанова, була скликана на доручення І. Багряного і являлась фактично засіданням Краєвого Комітету (лист Краєвого Комітету УРДП в Англії від 21. 6. 1952 року). Розбиттю УНГ УРДП надавала такого значення, що взяла на себе зобов’язання сплатити прибувшим вартість робочих годин, які вони пропускають через цю поїздку, та вартість подорожі і харчування. Виникає питання, з яких джерел покривалися ці видатки? Очевидно з тих, кому ця провокаційна “праця” була потрібна.

В той самий час вся преса УРДП почала називати Отамана Т. Бульбу розламником, робити недвозначні натяки на те, що він ворожий агент (стаття І. Багряного в “УВ” “Чи розламає нас ворог?” Лист ЦК УРДП до Краєвих Комітетів УРДП від дня 28 листопада 1952 року) та брати слово отаман в лапки, заперечуючи діяльність от. Т. Бульби в часі останньої світової війни на Україні. Член ЦК УРДП **М. Степаненко** під псевдонімом **Йосип Важничка** в статті “Провал ще однієї зради і запродавства” наклепницьки обвинувачував низку наших українських організацій і їх керівництво, в тому числі й УНГ та от. Т. Бульбу в запродавстві американцям, в зраді Україні і т. п. Тобто в тому самому, в чому обвинувачує нас всіх (крім УРДП і Багряного) ЦК КПСС і КГБ. Коли ці наклепи комуністично-російська диктатура поширює по всьому світі через радіо і свою пресу, то недавній член Президії УНРади ген сек. УРДП І. Багрянний поширює ці нак-

лепи серед українців у вільному світі за допомогою своєї преси (“Українські Вісті” і “Український Прометей” — червень 1953 р.). І це робиться в той час, коли навіть об’єктивні чужинецькі чинники високо оцінюють дії УПА-УНРа та особу от. Т. Бульби (Д. А. Армстронг, “Український націоналізм”).

Порівняння комуністичних наклепів на От. Т. Бульбу з наклепами УРДП показують, що ці обвинувачення не тільки одного змісту, але такі майже дослівно однакові. Це змушує нас припускати, що як одні так і другі наклепи походять з того ж самого джерела.

3. 18 травня 1954 року орган ЦК КПУ “Радянська Україна” оприлюднив інспіроване КГБ т. зв. “інтерв’ю” з советським агентом Крутієм, в якому, так само як і в пресі УРДП, От. Т. Бульбу названо “отаманом” (в лапках) та заявлено, що УНГ не існує. В березні 1955 року І. Багрянний в своїй доповіді на 4-му з’їзді УРДП заявив, як і большевицький агент Крутій, що УНГ не існує, що вона вмерла (“Наші Позиції” ч. 1/23 — 1955, ст. 39-40).

4. Вершком провокації та диверсії з боку керівництва УРДП є замітка в “Українських Вістях” від 1. 5. 1955 р. “Он де собака зарита” за змістом і формою є копією передачі ТАСС-у з Москви від 17. 5. 1955 року:

ТАСС, Москва, 17. 4. 1955 р.

В передачі заяви Василяки від 16. 4. 55 р. проти української еміграції читаємо:

“На розкішне життя дозволяє собі Боровець, що влаштовує часті прогульки по всіх країнах Америки та Європи — і проводить більше половини доби в ресторанах і кабаре”..

“Укр. Вісті”, Новий Ульм, 1. 5. 1955 р.

В замітці “Он де собака зарита”, коментуючи заяву п. Сержанта, що АКВБ не фінансував Василяки читаємо:

“Тепер для нас ясно. Тепер ми знаємо, звідки течуть гроші до кишені всяких “отаманят”, які гасають з країни в країну та все щось “організують”, намагаються розбити вже існуючі і випробувані наші політичні організації. Все ясно”..

Таким чином Головна Команда УНГ стверджує, що керівні особи УРДП проводять цілком аналогічну “працю” проти керівних осіб української еміграції, як її веде й КГБ.

Ця зухвалість в керівництві УРДП (члена Української Національної Ради) була можлива тільки через незрозуміле примиренче ставлення Президії УНРади в її сьогодиншньому складі до організаторів цих провокацій та диверсій.

З української преси довідуємося, що між сьогодиншнім керівництвом УРДП та советською агентурою в особі Василяки існували якісь таємні зв’язки у вигляді зустрічей з ним заступника Ген. Секр. УРДП **М. Воскобійника** та чільного члена ЦК **М. Степаненка** (“Шлях Перемоги” 1. 5. 55 р.). Крім того, свого часу організатор “легіону” УРДП **В.**

Григоренко-Василько та один з співтворців (разом з І. Багряним та Григоренком) провокацій та диверсій проти УНГ **М. Мартенс-Батурко** стояв до останнього дня в близькому контакті з Василяки. Той зовнішній факт, що він ніби від довшого часу не співпрацює з УРДП, не говорить нічого, бо офіційно він з УРДП не вийшов. Жодної заяви про свій вихід не опублікував. При цьому варто згадати, що п. Григоренко в часі свого урядування в УНРаді в Аугзбурзі перебував також в дуже близьких відносинах з Василяки.

Ці зв'язки окремих членів керівництва УРДП з Василяки сягали так далеко, що останній в своєму органі "Нова Україна" спеціальним оголошенням рекомендував читати видання УРДП "Освобождение" ("Нова Україна" вересень 1954 року).

Дуже показним і багатомовним є той факт, що КГБ, яке стоїть за плечима Василяки, в інтерв'ю останнього наклепницьки обляяв із особливою люттю УНГ, ОУН-р, СЗСУ-СП, а зокрема От. Т. Бульбу. Про УРДП й самого Багряного сказав лише між іншим. **А в ч.2 листка комітету КГБ з "інтерв'ю Василяки згадка про Багряного взагалі викреслена**, хоча наклепи на інших залишені. Так само ім'я Багряного було викреслене з "інтерв'ю" Василяки, передрукованому в органі ЦК КПУ "Радянська Україна" від 19 квітня 1955 року. Це ставлення КГБ до УРДП говорить само за себе! Всім бо відомо, що КГБ очорнює і провокує тільки тих, хто для нього немилий, а тих, хто працює на його користь, старається називати між іншим, щоб не викликати підозріння.

Особливу увагу звертає той факт, що з боку ЦК УРДП були спроби підмінити Петлюрівський Рух "хвильовизмом". В доповіді члена ЦК УРДП В. Гришка, в минулому році в США, була поставлена вимога орієнтуватися не на "застарілого" Петлюру, але на... комуніста Хвильового. Ця диверсія збігається з працею КГБ по знищенню Петлюрівського Руху як на батьківщині, так і на еміграції.

За десять років існування УРДП в її пресі ніколи не було дано розгорнутої принципової критики підстав комунізму, як ідеології. Ввесь вогонь їх критики був спрямований тільки проти сталінізму. Цей факт говорить багато.

Впадає в око, що сучасне керівництво УРДП не тільки проводить свою злочинну працю, аналогічну чи по завданні КГБ за змістом, але навіть і за формою. В дискусіях про "хвильовизм" і проти всіх інакшесдумаючих, керівники УРДП відповідають не тільки демагогією, але замість річевих доказів, перш за все неодмінним очорнюванням немилих їм осіб та провокаціями на їх адресу. Точно так само, як ми це читаємо в наклепах Крутія чи Василяки. Ця метода, як рівно ж і та обставина, що якраз тепер, коли советська агентура робить навіть вломи в канцелярії осель чужинців (Новий Ульм, Розенгайм), щоб здобути прізвища і адреси емігрантів, в "Українських Вістях" під плащиком збору по-

жертв на протидію берлінському комітетові КГБ, подаються прізвища і місця замешкання активних антикомуністів з числа ж членів і прихильників УРДП і навіть фотознімки і життєписи, змушує нас поставити питання: чому саме в цей період керівництво УРДП, замість суворої конспірації своїх же членів, деконспірує їх, навіть з вказівкою, в якій країні і місцевості вони проживають ("УВ" 1.5, 5.5, 12.5, 16.6, 26.6, і т.д.).

Жодні антисталінські виступи в пресі УРДП не переконують нас, що провокації І. Багряного та його помічників були несвідомі. З історії відомо, що з агентурною і провокативною метою большевики навіть самі закладали "антибольшевицькі", "революційно-визвольні" організації ("Трест" в тридцятих роках та інші).

Зміст листків "Нова Україна" Василяки також доводить, що КГБ для того щоб досягнути свою мету, дозволяє своїй агентурі навіть найгостріші напади на комунізм, сталінізм та режим СРСР і навіть виступи за самостійність України.

Поскілки наведені вище факти дають підставу думати, що тут маємо до діла з акцією, яка є тожжна з дією советської агентури, було б добре щоб УНРада перевірила фінансові джерела свого члена УРДП. Десятирічне видавання "Укр. Вістей" та "Укр. Прометей", "Освобождения", "Наших Позицій", "Штурму", "Всесвіту" (в якому, до речі, робиться пропаганда енкаведівських діячів в часі останньої війни) й інших не покривається з поступаючими від передплатників коштами та тими мізерними пожертвами на пресовий фонд, що їх оголошується в пресі УРДП, як також і іншою видавничою діяльністю, тим більше, що велика частина апарату ЦК УРДП є платною. Також прибутки з всього згаданого не покривають видатків навіть і в тому випадку, якщо взяти до уваги також і отриману з Бону позику.

Головна Команда
Української Національної Гвардії

РОЗВІДЧИЙ САТЕЛІТ „САМОС II“

31-го січня у США з повним успіхом випущено розвідчий сателіт "Самос II", що кружляє довкола землі в полярному напрямку та з великою докладністю зможе фотографувати Землю навіть при зоряному світлі. Пресове Бюро "Ассосіейтед Пресс" подає, що цей сателіт посилатиме на Землю фотознімки з великою докладністю, фотографуючи майже всю поверхню земної кулі. Плянують випустити таких сателітів більше, щоб мати змогу слідкувати за рухом ворожих військ, та мати докладні відомості про ворожі бази й об'єкти військового значіння на ворожій території.

Відзначення 30-річчя

В 30 річчя судового процесу над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді з ініціативи відновленої на чужині СВУ по багатьох українських громадах США й Канади в Українських Церквах відбулися Панахиди за спокій душ тих, що життя своє віддали в безкомпромісовій боротьбі з червоно-московським окупантом України, а на Академіях з цього приводу українське громадянство пригадало роки тотального наступу московських колонізаторів на українську культуру і її носіїв, фізичне винищення української національної еліти, селянства, що відбулося у 1932-33 р.

Ці відзначення, особливо тепер, коли на форумі Об'єднаних Націй московські колонізатори виступають в ролі "оборонців" колоніальних народів Африки й Азії, є яскравим доказом того, що саме Росія була і залишилась найбільшою і найбрутальнішою колоніальною імперією в світі, та є запеклим ворогом національної свободи неросійських народів.

Підпільна діяльність Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді у підсоветській Україні є неzapеречним доказом того, що червона Росія силою накиннула українському народові "советську владу", яку насаджувала вогнем і мечем при допомозі своєї окупаційної збройної сили та купки вислужників українського роду українських комуністів і комсомольців.

Українська Народня Республіка й голова Української Держави Симон В. Петлюра були тим прапором, під яким об'єднувались українські самостійницькі сили в т. зв. УССР. Саме цей факт найбільше допікав Москві та її експозитурі в Україні КП(б)У, які оплюгавлювали визвольні змагання УНРеспубліки, представляючи її діячів німецькими й польськими запродавцями.

Судовий процес над СВУ й СУМ-ом саме й був улаштований Москвою прилюдно з метою "довести", що їх діячі й провідники на спілку з Урядом УНРеспубліки, що перебував на еміграції в Польщі, плянували запродати Україну Німеччині й Польщі. Але підсудні, а серед них і провідник СВУ, академік Сергій Єфремов, рі-

шуче заперечили цю брехню! Через це харківський процес обернувся проти Москви і її вислужників, що його провадили. Через цей процес підсудні члени СВУ й СУМ-у набули в українському народі ще більшої популярності, як безкомпромісові самостійники.

Відзначення в Нью-Йорку.

В суботу 4-го грудня ц. р. в Українському Народному Домі відбулася Академія, яку влаштував Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій (Відділ УККА) міста Нью-Йорку. Відкрив її заступник голови Комітету інж. В. Базилевський, який переживав в Україні події 20-их і 30-их років. В короткому слові він подав характеристику підпільної діяльності СВУ та її впливи на формування українського самостійництва у підсоветській дійсності та вказав, що процесом СВУ й СУМ-у був фактично започаткований тотальний наступ Росії на знищення України і її народу. Доказом цього, сказав він, був влаштований після процесу над СВУ, Москвою і її вислужниками голод, що коштував українському народові 6 мільйонів пемерлих, та цілковите зруйнування українського села — джерела українських національних кадрів. Він з притиском зазначив, що українська еміграція ще й сьогодні належно не оцінила діяльності СВУ й СУМ-у в Україні, що й довело до того, що їй накинута фальшиві погляди на розвиток та перебіг подій у т.зв. УССР, а тих, що нищили усіякі прояви української самостійності не лише дії, але й думки, висунуто на найчільніше місце "борців" за волю українського народу.

Доповідь про діяльність СВУ й СУМ-у та її діячів прочитав проф. С. Килимник з Торонта. Як безпосередній свідок, він докладно зупинився на тому стані, в якому знайшлося українське національне життя у підсоветській Україні, з одного боку придішуване Москвою, а з другого — своїми доморослими яничарами, що розпинали український народ в угоду комуністичній Росії.

Проф. С. Килимник з Торонта виголошує доповідь на Академії в Нью-Йорку, що відбулася 4-го грудня 1960 року з нагоди 30-річчя судового процесу над СВУ й СУМ-ом.

Показуючи на великий оригінальний портрет академіка С. Єфремова на стіні в залі УНДому, він цитував Т. Г. Шевченка, І. Франка й Лесю Українку, що вказували українському народові шлях до визволення й що його треба здобувати силою й важкою впертою працею; доповідач сказав, що саме С. Єфремов наслідував заповіді цих великих українських патріотів, тому й називали його в Україні "сумлінням України", бо, не зважаючи на пропозицію друзів втікати за кордон, чи після присуду на особисті пропозиції Сталіна "покаятись" й ціною зради українського народу купити собі сумнівну свободу, він залишився до кінця своїх днів великим українським патріотом і мучеником за краще завтра України.

Двохгодинну доповідь проф. С. Килимника, члена НТШ, присутні прослухали з великим напруженням та увагою.

У мистецькій частині виступила симфонічна оркестра Українського Музичного Інституту під керівництвом проф. В. Цісика. Виконані точки приємно вразили слухачів з огляду на молодий вік 30-ох виконавців.

На закінчення Академії були ухвалені резолюції, які зачитав ред. В. Коваль, і в яких відбито колоніальну суть червоної Москви. В перекладі на англійську мову вони будуть надіслані до делегацій членів Об'єднаних Націй, на Генеральній Асамблеї яких, саме тепер, відбуваються дебати над питанням ліквідації колоніалізму у світі.

вої клітини та всієї СВУ в цілому. При цій нагоді новим членом Осередка були вручені членські квитки.

Згідно укладеної програми у неділю, 30-го жовтня, в українських церквах Монреалю була відправлена Панахида по жертвах московсько-комуністичної тиранії в Україні, а зокрема за спокій душ членів СВУ й СУМ-у. Осередок СВУ зі своїм прапором взяв організовану участь у Панахиді, що відбулася в Соборі Св. Софії і на якій були ред. В. Коваль і проф. М. Садиленко.

Панахиду відправив Митрофорний о. Володимир Слюзар при співучасті священників: отця Івана Стуса і отця С. Цитухіна. Церква була переповнена вірними. Патрістичну промову про визвольну боротьбу українського народу, а зокрема СВУ й СУМ, виголосив о. І. Стус.

Під час Панахиди співав церковний хор, керований диригентом п. Я. Бартком.

Коли хор співав "Вічну пам'ять", у багатьох присутніх світилися в очах сльози, бо не один із них пригадав собі своїх рідних, яких по звірячому знищила червона Москва при допомозі доморослих посіпак...

Після Панахиди один з присутніх сказав: "мої два брати замордовані за СВУ, мені ІПУ за приналежність до СВУ поламало ребра й знищило здоров'я, мої рідні винищені комунією... Нарешті я дочекався за довгі роки еміграції, що ми гідно відзначили пам'ять тих, які боролися за кращу долю українського народу".

Симфонічна оркестра Українського Музичного Інституту, під керівництвом проф. В. Цісика, виступає у мистецькій програмі на Академії відзначення 30-річчя СВУ в Нью-Йорку.

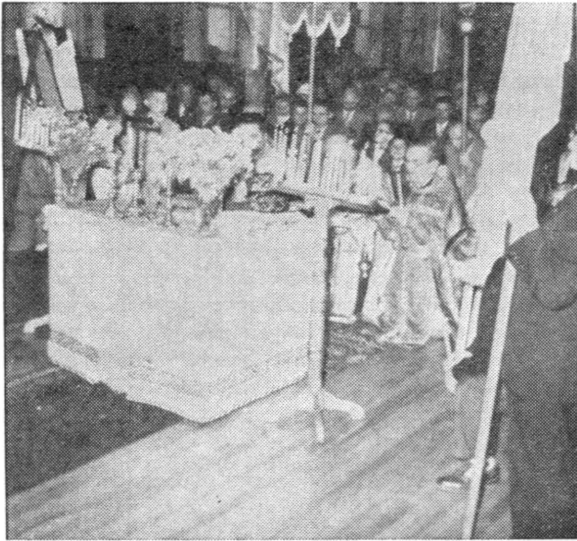
Відзначення у Монреалі (Канада).

В неділю 30-го жовтня ц.р. заходами Осередка СВУ у Монреалі, під патронатом місцевого Відділу Комітету Українців Канади, відбулося відзначення 30 річчя судового процесу над СВУ й СУМ-ом.

На той час до Монреалю приїхали: ред. В. Коваль, зі США — член Головної Управи СВУ й голова Краєвої Управи СВУ в США та проф. М. Садиленко з Торонто — голова Краєвої Управи СВУ в Канаді.

В суботу, дня 29-го жовтня відбулася зустріч пп. В. Ковалю й М. Садиленку з членами Осередка, під час якої присутні обмінялися думками про діяльність місце-

О годині 3-ій по полудні, в просторій залі УНО відбулася Академія, яку відкрив п. А. Гукало — голова Громадського Комітету по відзначенню 30 річчя, він же почесний голова місцевого Комітету Українців Канади. У своєму слові п. А. Гукало сказав, що на західно-українських землях під час процесу СВУ й СУМ-у в Харкові лютувала пацифікація, й тому українці, зокрема з Галичини, мало поінформовані про СВУ й СУМ та їх діяльність в підсоветській Україні, бо були примушені уділяти свою увагу спротиву польським окупантам. Але головне, сказав він, є факт, що українці по обох боках

Присутні на панахиді по членах СВУ й СУМ-у у Монреалі. Хор співає "Вічная пам'ять".

Митрофорний протоієрей о. В. Слюзар відправляє панахиду по членах СВУ й СУМ-у у Монреалі.

Збруча боролися за українську самостійну державу хоч і були розділені кордоном двох окупантів.

Вступне слово виголосив проф. М. Садиленко, який на історичних прикладах ілюстрував, скільки українських провідників було вивезено Москвою на загибель у Сибір, чи інші невідомі місця північної Росії. В Соловецькому Манастирі довгі роки карався останій кошовий Січі Запорізької Петро Кальнишевський, живим замуrowаний в кам'яному мішку московською царицею Катериною II-ою, там він і вмер далеко від рідної землі. Також інші гетьмани загинули на засланні. Загинув у казематах Ярославського політизолятора і академія Сергій Єфремов та інші провідні члени СВУ, а на Соловках Микола Павлушков — керівник СУМ-у при Спільці Визволення України... І ніхто не знає, де спочивають їхні останки... Імена наших героїв затираються в пам'яті, бо в Україні їх старано витирає з української історії Москва та її виступники українські комуністи, а на чужині, хоч маємо повну можливість і обов'язок шанувати наших національних героїв і провідників, та однак і тут знаходяться люди, які "беруть під сумнів", агітують проти, чи применшують вагу окремих подій у підсоветській Україні. Зокрема це відноситься до СВУ й СУМ-у. Тому й не дивно, що підростає на чужині покоління нічого не знає про справжню підсоветську дійсність, а це послаблює український прогикомуністичний і протиросійський фронт.

Доповідь, побудовану на численних фактах з діяльності СВУ й СУМ-у під совстами, та ставлення української еміграції до тих подій, виголосив ред. В. Коваль, за яку присутні були йому щиро вдячні, бо це вперше у Монреалі вони почули сміливий підхід до українських проблем.

На закінчення п. А. Гукало подякував присутнім за численну участь в Академії, як також доповідачам проф. М. Садиленкові й ред. В. Ковалеві.

Канадський гимн, на початку Академії, відграв на ровлі молодий, багатобачуючий піяніст п. Іреней Жук.

На тлі патріотичної постави українського громадянства Монреалю до вшанування СВУ й СУМ-у, наскрізь провокативним і жалюгідним дисонансом була вістка про

те, що в цей самий день в одній з монреальських Православних Церков, яка є під контролею шхильовистів із СУЖЕРО (прибудівка УРДП в Канаді), священник, проголошуючи про Панахиду по членах СВУ СУМ-у та згадуючи імена їх провідників, після академіка С. Єфремова назвав Скрипника й Чубаря...

На цей жалюгідний факт вказав у доповіді ред. В. Коваль, але присутній на залі згаданий священник на це не реагував, уважаючи очевидно, що його вчинок був на місці. Тут маємо справу із загальною лінією УРДП — не допустити до розмежування між жертвами і їх катями, бо якщо УРДП залишиться тільки зі скрипниками та чубарями, то тоді відразу буде видно, "чия на них шкіра".

Відзначення в Чикаго.

Заходами Управи Осередка СВУ в Чикаго, 10-го грудня 1960 року тут відбулося відзначення 30 річчя судового процесу над СВУ-СУМ-ом. На запрошення Осередка з Нью-Йорку прибули діячі відновленої на чужині СВУ от. Т. Бульба-Боровець і ред. О. Калиник. Того ж дня от. Т. Бульба-Боровець виступив у місцевій радіо-програмі.

Академія відбулася у просторій залі школи Шопена, що її відкрив о год. 7:30 голова місцевого Осередка СВУ, інж. І. Карпенко, який закликав присутніх вшанувати пам'ять поляглих за волю України. Під час однохвилинної мовчанки українська духовна оркестра в складі 45 осіб під керівництвом проф. Барабаша виконала український національний гимн.

Вступне слово виголосив п. О. Калиник — голова Головної Ради СВУ, який сказав, що під час підпільної діяльності СВУ й СУМ, в першому десятиріччі по упадку Української Народньої Республіки від 1921 року по кінець 1931 року в т.зв. УССР підготувалися національні самостійницькі кадри під керівництвом членів СВУ й СУМ-у, разом з УАПЦ з метою здійснити повстання проти московських колонізаторів та т. в. "українського" комуністичного харківського уряду.

Він рішуче засудив фальшування політичних і національних процесів на Україні в 20-их роках, що його

практикує УРДП, виставляючи скрипників, любченків, хвильових, чубарів та інших українських комуністів, गरेями української нації, коли відомо, що були вони московськими вислужниками, безбожниками, братовбивниками й підлими провокаторами, що їхніми руками Москва ліквідувала СВУ й СУМ і УАПЦ в інтересах її колоніальної політики в Україні.

З доповіддю про судовий процес над СВУ й СУМ-ом виступив от. Т. Бульба-Боровець — голова Головної Управи СВУ. Він цитував виступи підсудних, зокрема на слідстві і під час процесу академіка С. Єфремова, М. Павлушкова, проф. Дурдруківського, письменниці Старичької-Черняхівської й інших. Доповідач навітлив героїчний шлях життя акад. С. Єфремова, як письменника, науковця, організатора, ідеолога й державного керівника, що не пішов на еміграцію, а залишився з народом. С. Єфремов все своє життя присвятив справі визволення українського народу, й загинув як і інші члени й провідні діячі СВУ в московській неволі смертю мученика.

В художній частині Академії з сольоспівом виступала п-ні Юлія Клюковська, що виконала чотири пісні композиторів Лисенка, Степового й Купчинського. Духова оркестра під кер. проф. Барабаша виконала "Со святыми упокой", "Молитву" й два марші УПА.

Після Академії в доміцві СВУ відбулася зустріч українського громадянства з керівниками СВУ. Присутніх було понад 50 осіб.

Отець Протоієрей Литваківський молитвою, а потім промовою привітав гостей, а зокрема голову от. Т. Бульбу-Боровця та голову Головної Ради СВУ ред. О. Калиника. Від імени Відділу УККА склав привітання СВУ п.

Нечай, від Союзу Гетьманців Державників п. Червченко, від Осередка СВУ інж. І. Карпенко, від жіноцтва п-ні М. Кульчицька, від Асоціації Політичних В'язнів п. Омелченко. Крім цього, були привіти від Селянської Партії, від козаків і інших.

Генерал Омел'янович-Павленко, а зокрема його дружина, п-ні Хотина Омел'янович-Павленко, вітали діяльність відновленої СВУ.

П-ні Омел'янович-Павленко пригадала, як українське жіноцтво брало активну участь у визвольних змаганнях проти московських наїздників, та як українські комуністи прислужилися Москві в поваленні УНРеспубліки. Згадувала про тяжкі часи перебування українських воєнків у таборах інтернованих у Польщі. Зупинившись на еміграційній дійсності, вона закликала українців до єдності у спільних діях проти московських колонізаторів, наголошуючи при цьому дивовижний факт, що серед української еміграції існує і діє середовище, яке виславляє тих, які збройно воювали по стороні Москви проти Української Держави. Вона сказала, що особисто мала нагоду в Німеччині ознайомитись з програмою однієї партії, що мала емблему тризуб на скрещенні серпа й молота. Гостра реакція з боку діячів УНРеспубліки змусила її лідера викинути з програми ці московські речі, але вона певна, що той серп і молот цей лідер і далі носить у себе в душі. Українська спільнота вже розпізнала цілі цієї партії, до чого спричинилася й СВУ.

До пізньої ночі, за смачними стравами, учасники зустрічі обмінювали думками, спогадами... На пропозицію п-ні М. Кульчицької переведено збірку на видавничі цілі СВУ. Було зібрано 35 ролярів.

РЕЗОЛЮЦІЇ ПРОТИ МОСКОВСЬКОГО КОЛОНІАЛІЗМУ

Нижче поміщуємо текст Резолюцій, що їх ухвалено під час відзначення 30-річчя судового процесу над СВУ й СУМ-ом та вислано від імені СВУ представництвом різних народів в Об'єднаних Націях.

Редакція

Українці м. Нью-Йорку, що зібралися дня 4-го грудня 1960 року в Українському Народньому Домі при 140-142 Друга Евея, та в Чикаго 10-го грудня 1960 року з нагоди 30-ої річниці судового процесу над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді, що його влаштували у березні й квітні 1930 року в Харкові — тодішній столиці т. зв. Української Радянської Соціалістичної Республіки червоно-російські окупанти України, ухвалили наступні резолюції:

1. Саме тепер, коли на нарадах Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй постановлено справу ліквідації колоніалізму в світі, а в ролі опікуна й оборонця колоніальних народів виступають відпоручники найбільшої і найбрутальнішої в наші часи російської колоніальної імперії, що заховалася під назвою ССРСР, що згідно советської конституції є нібито добровільним союзом окремих

суверенних національних республік, які постали на руїнах бувшої царської російської колоніальної імперії, судова розправа, що її вчинила Москва над членами Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді, та невгаваючий тотальний терор проти цілого українського народу, викривають усю забріханість червоної Москви за її турботи про долю поневолених націй. Навпаки, комуністичні правителі сьогоднішньої Росії є ворогами національної свободи не-російських народів в середині ССРСР, та продовжують супроти них попередню царську, імперіалістичну, колоніальну політику, яка має за ціль шляхом народовбивства, русифікації та систематичного переселювання зліквідувати постійну загрозу для цілоти російської колоніальної імперії.

2. Підпільна діяльність Спілки Визволення України й Спілки Української Молоді у підсоветській Україні, що ставили своїм завданням викинення революційним шляхом нових російсько-комуністичних колонізаторів, знайшла підтримку в українських народніх масах тому, що московський центральний комуністичний уряд поставив на чолі т. зв. Української Радянської Соціалістичної Респуб-

ліки своїх виступників з поміж українських комуністів, які діяли в інтересах Москви проти національних, соціально-економічних і політичних інтересів українського народу.

3. В умовинах колоніальної залежності України від комуністичної Росії, Спілка Визволення України й Спілка Української Молоді розгорнули широку національно-виховну й політичну діяльність серед українського народу, а зокрема серед молоді, використовуючи для цього культурні, наукові, учбові, гуманітарні та інші заклади підсоветської України, що в той час ще не були під повною контролею московської експозитури т. зв. Комуністичної Партії (більшовиків) України.

В СВУ й СУМ-і об'єднувалися українці-патріоти: науковці, письменники, вчителі, кооператори, студенти; українське патріотичне селянство й робітництво; українці старшини червоної армії — всі ті, що вороже були наставлені до російських колонізаторів та принад “загірної комуні”.

Центром протимосковського спротиву була Всеукраїнська Академія Наук у Києві, віцепрезидентом якої був академік Сергій О. Єфремов — провідник Спілки Визволення України.

4. Діяльність Спілки Визволення України була тісно пов'язана з відродженою Українською Автокефальною Православною Церквою, яку очолював Митрополит Василь Липківський. Її відновлено було волею українського народу у 1921 році проти бажань комуністичної, атеїстичної Москви після 250-літньої заборони її царськими правителями російської імперії.

5. Національне відродження українського народу, унапрямоване Спілкою Визволення України, налякало російсько-комуністичних колонізаторів та її вірних виступників місцевих комуністів, тому Москва, спираючись на свої окупаційні війська й таємну поліцію—НКВД та на Комуністичну Партію (більшовиків) України, повела тотальний терористичний наступ проти всіх без винятку ділянок національного життя українського народу, ціль якого була обезголовити українську націю винищенням її провідної інтелектуальної верстви, а потім і знищенням фізичної сили самого народу, що загрожували колоніальним плянам Москви в Україні.

6. На судовому процесі проти Спілки Визволення України та Спілки Української Молоді російські колонізатори винесли смертний присуд цілому українському народові. Якщо у 20-их роках комуністично-російський терор в Україні обчислюється тисячами знищених українських “буржуазних націоналістів”, то від процесу СВУ у 1930 році по 1941-ий, тобто до дня вибуху Другої світової війни, московські колонізатори руками місцевих комуністів знищили фізично, чи заслали на повільне вимирання в Сибірських тундрах, або примусили замовкнути біля 500 українських вчених, науковців, письменників; знищили фізично 32-ох єпископів

Української Автокефальної Православної Церкви і її Митрополита Василя Липківського, а саму церкву заборонили. До числа знищеного українського духовенства треба додати ще кілька тисяч священників по всій Україні та інших служителів Української Церкви. Натомість, після Другої Світової Війни комуністична Москва, відновила в Україні московське “православ'я” яке, як і за царату, є одним із засобів колоніально-русифікаційної політики Росії серед не-російських народів.

7. Московські колонізатори та їх виступники, українські комуністи, несуть повну відповідальність за знищення голодом у 1932-1933 роках 6 мільйонів українського селянства, спричиненого відібранням харчових середників, що було відплатою Москви за численні збройні повстання селян проти советської влади та саботування колективізації; московські колонізатори та їх виступники відповідальні за винищення 3-ох мільйонів т. зв. куркулів, тобто заможних українських селян і їхніх родин, яких комуністи уважали потенційними ворогами советської влади.

8. Але друга світова війна засвідчила, що, не зважаючи на величезні інтелектуальні й фізичні втрати, що їх зазнав український народ під колоніальним чоботом комуністичної Москви, його стремління до волі й державної незалежності зломлені не були. Навпаки, вони вибухли з новою силою, що: з одного боку, виявили себе в збройній боротьбі Української Повстанської Армії проти обох ворогів української державної незалежності: німецьких і російських окупантів, а з другого боку, спонтанним відродженням на теренах бувшої під советської України українського національного життя, в чому провідну роль відігравали учасники від комуністично-московського терору члени СВУ й СУМ-у й українські патріоти. Ця живучість української нації викликала шаленну лютю у московського диктатора Сталіна, який запланував був диявольський плян виселення 40 мільйонів українського народу з його прадідних земель, що викрив у своїй таємній доповіді Н. Хрущов на XX з'їзді комуністичної партії СРСР у 1956 році.

9. Наслідки комуністично-московського народобивства, dokonані над українським народом, підтверджує перепис населення СРСР, переведений у 1959 році, згідно з яким, число українців в Україні і в цілому СРСР є меншим від того, що було вказане переписом населення у 1926 році. Але в число українців за переписом 1959 року входить 5 мільйонів українського населення прилучених до України західно-українських етнографічних земель, що довгий час знаходились під окупацією Польщі, Мадящини, й Румунії. Отже за 40 років колоніальної політики червоної Москви в Україні, український народ по самим мінімальним обрахункам втратив 20 мільйонів свого природнього приросту!

10. Систематична народобивча політика Москви, скерована на знищення української нації, сві-

дчить про те, що представники т. зв. Української РСР в Об'єднаних Націях не є жодними виразниками волі й бажань українського народу, а є вони звичайною московською агентурою з поміж її колоніальних вислужників в Україні.

Пропагандивний виступ московського губернатора України М. Подгорного — першого секретаря ЦК Комуністичної Партії України, у якому він твердив під час дискусії в ОН 4-го жовтня 1960 року, що “Україна підписала статут ОН, як суверенна і вільна держава”, є цинічним глузуванням зі статуту ОН, бо однією з ознак суверенності кожної держави є її піддані, а ми з власного перебування під советами знаємо, що ніяких підданих Української РСР немає, натомість всі мешканці України згідно персональних паспортів є громадянами ССРР.

Другим московським обманом є те, що М. Подгорний під час свого виступу говорив українською мовою, коли ми з власного досвіду знаємо, що урядовою мовою в Україні є примусово насаджена Москвою російська мова, яка панує, за незначним винятком, в усіх державних установах, на всіх промислових підприємствах у всіх учбових закладах т. зв. УССР. Це, що українською мовою появляються газети, журнали й друкуються книжки є звичайним замилюванням очей тим народам, що ще не потрапили під безпосередній колоніальний чобіт комуністичної Росії. Але і в цих україномовних виданнях українці примушені вихвалити російський расизм, та дякувати росіянам за те, що українці взагалі живуть на світі!

11. У зв'язку з тим, що теперішній диктатор ССРР Н. Хрущов ствердив на XX з'їзді комуністичної партії в лютому 1956 року факт масового

народовбивства не-російських народів в ССРР, та ліквідацію через це кількох “автономних советських республік”, Об'єднані Нації мають повну підставу перевести дослідження народовбивства, що їх донала російська колоніальна імперія поневоленими нею народами.

12. Ми українці, американські громадяни, висловлюємо щирю подяку Прем'єрові Канади Джанові Діфенбейкерові за його виступ на 15-ій сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, у якому він затаврував російський колоніалізм. І хоч у своєму виступі він ніби мимохіть згадав “український волелюбний народ”, це зчинило серед московських колонізаторів і їхніх вислужників і в ОН і в самій російській комуністичній імперії справжню оборонну психозу. Вся преса підсоветської України на наказ із Москви переповнена образами на адресу канадійського Прем'єра, який, мовляв, втручається в справи української ‘самостійної держави’, ця ж преса доказує, як процвітає український народ та його культура і техніка під російським колоніальним чоботом.

Це є найкращим доказом того, що московських пропагандистів в ОН, які шукають за колоніалізмом США на Кубі, треба бити незаперечними фактами московського брутального колоніалізму саме в середині цієї величезної тюрми народів!

13. Але ми українці, американські громадяни, з прикрістю стверджуємо, що наша могутня держава США, на яку звернені очі всіх поневолених народів, як на оборонця волі і справедливости, не спромоглися взяти ініціативи в свої руки в поході проти російського колоніалізму, зокрема в питанні поневолених Росією неросійських народів. Навпа-

Українці м. Нью-Йорку демонструють проти Хрущова під час 15-ої Сесії Об'єднаних Націй.

Вони підготували вбивство С. Бандери

Коли пів року тому Москва пустила в обіг “Відкритий лист” Василя Кука (“Леміш”, “полковник Коваль” — підпільні клички), Провідника ОУН в Україні, Головнокомандуючого УПА і Генерального Секретаря УГВР, стиль, якого, за винятком покаючих рядків, нічим не відрізняється від пропагандивних промов Микити і Подгорного про “большую тьохніку” в ССРСР і в УССРСР, та в якому пишеться про те, що:

“Матеріальний рівень життя українського народу сьогодні вищий, ніж він був будь-коли до цього часу, і з кожним роком піднімається вище”,

ки, представники США в ОН дозволяли безкарно обливати помями наш Уряд і його Президента Д. Айзенгавера московським пропагандистам, які атакували США за колоніалізм та імперіалізм.

14. Саме Провидіння дає сьогодні в руки Урядові США могутнішу зброю від атомової бомби, а саме — питання російського колоніалізму. Якщо цювола цього США змобілізують думку не-комуністичного світу, Москва змушена буде перейти до оборони, що не матиме жодного успіху, бо серед американських громадян є сотки і тисячі жертв московського народобивного колоніалізму, є документи про нечурваний в історії цивілізованого світу терор, застосований Москвою проти цілих народів, і одним з таких документів є судовий процес над Спілкою Визволення України й Спілкою Української Молоді.

Поставлене на порядкові денному питання про російський колоніалізм розкриє очі тим народам Азії й Африки, які під впливом московської пропаганди стають на шлях нейтральності між Сходом і Заходом, чи сподіваються для себе користей через шукання заступництва Москви за їх національні інтереси.

15. Ми звертаємось до всіх членів Об’єднаних Націй, зокрема до тих народів, що не так давно здобули державну незалежність, щоб вони піднесли об’єднаний голос в обороні людських і Божих прав поневолених Росією народів, бо тільки державна незалежність цих народів є запорукою того, що й Ваша власна незалежність буде довготривалою!

На прикладі вислужництва українських комуністів перед Москвою, всі вільні народи повинні пам’ятати, що комуністи всіх рас і національностей є московською агентурою й ворогами національної й державної незалежності власних народів. Тому їх треба поборювати, як московську п’яту колону, на яку спирається Москва у своїх колоніальних плянах щодо загарбання всього світу.

і в якому В. Кук, не моргнувши оком, розписується, як в УССРСР:

“Широко розвивається українська культура... На рідній українській мові виступають керівні партійні і радянські працівники...” і т.д. і т.д., ніхто не мав сумніву, що цей лист спрепаровано органами МГБ.

Але сьогодні можемо з певністю твердити, що його написав зрадник української нації, Провідник ОУН в Україні — Василь Кук. Чи зробив він це під примусом, чи з власного “переконання”, немає ніякого значіння. Фактом є, що один з найвищих провідників Організації Українських Націоналістів заподіяв величезної шкоди українській визвольній справі, і катастрофальні наслідки якої очевидні.

Доказом того, що зрада Василя Кука є незаперечним фактом, може служити “звернення” другого такого зрадника — Мирона Матвієйка, що оце недавно також пустила його в обіг Москва. Починається це “звернення” словами: “Звертається до вас громадянин Української Радянської Соціалістичної Республіки Мирон Васильович Матвієйко...”, а весь стиль і зміст цього “звернення” написаний у пляні “листа” В. Кука.

Мирон Матвієйко — бувший член Проводу ЗЧ ОУН, що його очолював Ст. Бандера, у згаданому “зверненні” пише про те, як у 1951 році Ст. Бандера вислав його в Україну для “скріплення” підпілля, але він:

“Зустрівшись віч-на-віч з щастям українського народу, яке він досягнув в радянській Батьківщині, прийшов до твердого висновку, що найважчим злочином було б руйнувати його...” він кається, що:

“..в свій час був співавтором брехливої пропаганди про невдоволення українського народу рідною владою, про масові репресії і розстріли, про голод і злидні в Україні” і т.д.

Отже фактом є, що обидва зрадники працюють для МГБ, й що це триватиме так довго, доки воно зможе їх використовувати для винищення відомим їм двох революціонерів та для деморалізації членства ОУН за кордоном, в чому вони напевно матимуть деякий успіх серед західноукраїнської еміграції, а зокрема серед її молоді, що необізнана з тими страхіттями, які переживав і переживає український народ під чоботом Москви.

Про те, що обидва зрадники самі не обізнані зі становищем України в т.зв. ССРСР, про яку вони пишуть, що є вона “суверенною державою українського народу”, говорить така “дрібниця”, як називання себе “громадянами Української Радянської Соціалістичної Республіки”, коли в дійсності, громадян УССРСР взагалі не існує, бо всі мешканці ССРСР є тільки його громадянами, а не підданими

окремих республік. Один цей факт свідчить про те, що, як "Відкритий лист" В. Кука, так і "Звернення" М. Матвієйко є дешевою пропагандивною принадою, що розрахована на людей, чулих на національні сантименти, а не на тих, що переживали і голод, і виселювання на Сибір, і розкуркулювання, і московську каторгу й переслідування за вживання української мови. Бо МГБ знає, що цих брехливими словами не розчулиш!

У цьому "зверненні" М. Матвієйко пише, що коли він у 1951 році, по наказу Ст. Бандери, опинився в Україні, то відразу піддався МГБ. Значить, від 1951 року МГБ дізналося від нього про всі внутрішні і зовнішні справи Закордонних Частин ОУН, бо М. Матвієйко ("Січень") в Проводі ЗЧ ОУН очолював Службу Безпеки та видав зв'язками з підпіллям ОУН в Україні які після його відходу на рідні землі Провід ЗЧ ОУН скеровував до нього. Сталося так тому, що нібито В. Кук, "полковник Коваль", тримався групи М. Лебеда, який очолює ЗП УГВР, а з яким М. Лебедь мав окремі зв'язки. Але тому, що в цей час і М. Матвієйко і В. Кук вже були агентами МГБ, то ясно, що і "зв'язки" С. Бандери і "зв'язки" М. Лебеда сходилися в ... МГБ. Тому так швидко потрапив у пастку висланий до "краю" М. Лебедем у 1951 році Охримович і напевно всі ті, що за ці роки пішли в Україну.

Не підлягає жадному сумніву, що своє власне і тимчасове животіння В. Кук і М. Матвієйко купили ціною зради всіх організаційних таємниць та знищенням своїх найближчих друзів з підпілля і ліквідацією всієї підпільної мережі в Україні. Таку вимогу перед ними мусіло поставити МГБ, щоб назавжди відрізати їм поворот в українське суспільство.

Але на цьому ще не був кінець. Їм безумовно було поставлено вимогу знищити Провідника ЗЧ ОУН Ст. Бандеру, щоб цим заслужити остаточне довір'я МГБ. Про це свідчить той факт, що їх перехід на службу Москви, МГБ оприлюднило щойно після вбивства С. Бандери, яке було dokonане в Мюнхені в жовтні 1959 року.

Бо й справді, В. Кук і М. Матвієйко були агентами МГБ вже у 1951 році, а написані ними "листи" чи "звернення" появилися щойно у 1960 і 1961 році?

Для чого МГБ було потрібне таке довге промовчування? Тільки для того, щоб, після винищення революційного підпілля в Україні, підготувати вбивство Ст. Бандери, який і не підозрівав, що потрапив у сіті МГБ.

І цікава деталь, що ні В. Кук у своєму "листі", ні М. Матвієйко у своєму "зверненні", не згадують про вбивство Ст. Бандери, хоч пишуть, що в Україні ніякого підпілля вже немає, бо воно не тільки непотрібне, але й немає для нього ніякого ґрунту, бо "влада є рідна". Не пишуть вони також нічого й про загибель Т. Чупринки-Шухевича в березні 1950 року. Очевидно, що робиться це з ме-

тою, щоб у вбивстві Ст. Бандери замести свої сліди.

І даремно теперішнє керівництво ЗЧ ОУН "доказує", що Ст. Бандеру знищили агенти Москви, що для кожного є очевидним.

Натомість треба, щоб ЗЧ ОУН виявило, хто саме з найближчого оточення Провідника Ст. Бандери був його вбивцею з доручення В. Кука і М. Матвієйка?

В журналі "Самостійна Україна" ч.8/139 за серпень 1960 року, що його видає Центральна Управа ОДВУ (ОУН-м), В. Шемердяк, головний редактор, у статті "Затроєні стріли", пишучи про вбивство Ст. Бандери, вказує на факт перебування в той час закордоном М. Матвієйка та на його контакти з МГБ. Але партійне засліплення не дало йому можливості правильно проаналізувати згадану справу, натомість В. Шемердяк твердить, що московська агентура в ЗЧ ОУН розкладає українську еміграцію, не згадуючи при цьому ні словом про те, що українську еміграцію насамперед розкладають "хвильовисти".

Безпосередня московська агентура для загалу еміграції ніякої шкоди не зробить, але замаскована під "хвильовизм" чи "націонал-комунізм" вже наробила великої саламахи.

ВЕЛИКИЙ УСПІХ З РАКЕТОЮ "Мінутмен"

1-го лютого летунство США перевело першу пробу з ракетою "Мінутмен", що увінчалася повним успіхом. Шеф летунства, генерал Томас Д. Вайт заявив, що США "зробили великий крок, щоб здобути першенство в ділянці застосування далекосяжних ракет". Ця ракета зможе летіти на віддаль 6,300 миль, вона в чотири рази дешевша від ракети "Атлас", що коштувала два мільйони доларів. Ракета "Мінутмен" рухається при допомозі твердого пального, тому нею простіше оперувати.

Іван Манило

"САД ГЕТСИМАНСЬКИЙ"

Раз вийшов друком "Гетсиманський сад",—
Про се, про те, про тюрми й кайдани...

І кожний вже белькоче психопат:

"Тут все велике і багряне!..

А тільки ж вибором державоньку в бою,

Збудуємо і тюрми українські,—

І типи рідні, багрянівські,

Нас гнатимуть на каторгу свою!!"

1951

КНИЖКИ І. МАНИЛА

"Колочий сміх" — ціна 25 цент., "Постріли з пера" — 30 цент., "Січ і відсіч" — 35 цент., "Запоріжжя сміється" — 25 цент., "Байкар" — 40 цент., "Пеани і кпини" — 45 центів.

Замовлення та гроші (чек, готівка або моні-ордер) висилайте на адресу:

Mr. Ivan Manylo, Box 472
VINELAND, N. J., U.S.A.

«Вражіння з поїздки на Україну»

Під такою назвою в газеті "Український Голос", що виходить у Вінніпегу, в Канаді, надрукувало цілу серію статей канадійського українця, що належить до "українських прогресивних" організацій у Канаді, які годують своїх довірливих членів байками про "суверенну УССР", про "розквіт української радянської культури" та про "щасливе й заможне життя українського народу", яким "підкупється радянський уряд" і "рідна комуністична партія". Тепер, після 36 років проживання в Канаді, й з рожевими мріями побачити щасливу землю своїх батьків, Україну, цей українець у квітні минулого року з групою туристів, яку організували "прогресисти", мав змогу на власні очі побачити той "рай". Нижче передруковуємо з "Українського Голосу" від 7-го і 14-го грудня 1960 року уривки з його вражень, але й цього буде досить, щоб навки проклясти усіх тих Юд українського роду, які запродали свою душу і тіло московським колонізаторам України та замість допомогти своєму народові визволитися з неволі, вихваляють найгірше рабство на землі.

Для нас, що жили в тому "раю", нічого в описаному немає нового. Ми все те бачили на власні очі й витримували на власній шкірі, отже можемо лише ствердити, що нічого там не змінилося і не зміниться так довго, доки з московського царства сатани і його "прогресивної" агентури не залишиться й сліду!

Редакція

Форми нема, а зміст "старшого брата"

Добре було б їхати до Києва глухому і німому. Тоді можна було б дурити себе, що Київ є столицею Радянської України. Поза Києвом і в інших містах України таких, як Харків, Сталіно, Запоріжжя і навіть у Каневі, де знаходиться могила Шевченка, що ми її відвідали, — всюди домінує російська мова.

У Запоріжжі над Дніпром, в тому місті зі старою козацькою назвою, що сьогодні начислює 435 тисяч мешканців, екскурсивод туристів відкрито заявив нам, що не розуміє української мови і розповів нам історію того міста російською мовою.

Провідник нашої групи, П. Кравчук, підшептував нам оправданн: "Ось бачите, тут на Україні нема вже різниці, тут все одно чи російська, чи українська мова".

Воно так і не так. Я, що приїхав з Канади відвідати Україну, розумію цю справу ось як:

Російські царі заборонили були українську мову. Навіжений царський міністер Валуєв вигукував, що "Не било, нет і не может быть нікакой України". Знову ж другий царський міністер Століпін, як переводив земельну реформу на Україні, то виселив поверх один мільйон українців за Урал.

То було за царів. А після революції Ленін в конституції написав, що Україна має волю, свободу, щастя і долю. Україна по формі має бути національна, а по змістові інтернаціональна, чи точніше сказавши — всесоюзна.

Оце вже більш як сорок років минуло, як Україна увійшла в склад ССРСР, а національної форми й досі нема, зате є зміст "старшого брата". Це таки правда: в столиці Канади Оттаві можна скоріше почути українську мову, як у столиці України — Києві. В Києві можна почути українську мову лише від людей, що приїждять з села. В селах України ще задержалась українська мова, хоч села підлягають програмі русифікації так, як і міста.

Українська мова лише для пропаганди

Сьогодні українська мова ніби не заборонена так, як це було за Валуєва. Сьогоднішня Москва примінює у відношенні до української мови більш рафіновану тактику. Українську мову в повсякденному життю ігнорується і висміюється на кожному кроці. Можна почути такі речі про українську мову: 1. Українська мова не розвинена, в ній бракує багато слів; 2. українська мова непрактична, некультурна; 3. українська мова проста, неінтелігентна; 4. українська мова трудніша до навчання, ніж російська; 5. українська мова, то мова села; 6. в нас по містах так прийнято, що російською мовою послуговуються росіяни і українці; 7. в нас все одно, чи російська мова, чи українська мова. Такі відповіді одержав я від різних людей на питання про мову.

Виходить, що все чогось бракує українській мові. В практиці виходить так, що в більшості середніх шкіл і у всіх вищих школах тобто в університетах і різних інститутах всі предмети, крім української мови, історії літератури і т. п. викладаються російською мовою.

Заходив я до будинку Київського університету імені Т. Г. Шевченка. Назва університету написана на зовні великими золотими буквами по українськи, а вже в середині, на коридорах, визначення різних наук та факультетів полані російською мовою.

Урядують по російськи

Під час побуту в Києві я менше від других висиджував по ресторанах, мало спав і більше ходив по Києві. Зайшов я до Міської Ради, що розміщується при Хрещатику, і просив, щоб мені відшукали адресу мого земляка. Я на власні вуха почув, що всі урядовці Міської Ради говорили по російськи. Коли я сказав, що я з Канади, то до мене підійшла одна секретарка з інформаційного бюро і заговорила до мене чомно по українськи.

На пошту я зайшов, щоб надати телеграму до своєї родини з відомістю, коли прибуду до села. Телеграфістка подала мені форму, що була друкована в російській мові з тим, щоб я написав зміст телеграми в російській мові. Я перепросив її, що

не вмію по-російськи писати, і тоді телеграфістка на мою просьбу виповнила форму по-російськи.

Ні волі, ні щастя, ні долі

Я довідався, що у Верховній Раді України все урядування ведеться в російській мові.

Я довідався, що у всіх фабриках, у всіх державних установах, у профспілках, у торгівлі, словом усюди, куди не повернешся, панує російська мова.

В Києві виходить ряд газет і журналів українською мовою. довідався від людей, що більшість тих видань призначена для села, а другі видання дуже нечисленні, і багато з них висилається за кордон для пропаганди серед українців, розсіяних сьогодні по цілому світі. Чи то фальш, чи то глум, чи дійсно лише пропаганда?

В Києві іменем нашого славного Кобзаря Тараса Шевченка названо вулиці, бульвари, парки і різні установи, а мови Шевченка так і не почуєш. Виходить, нема волі, нема щастя, нема й долі, про які мріяв Тарас Шевченко і за які стільки натерпівся.

Не радянська влада, а “советская власть”

І радянської влади в Україні немає. Там не почуєте слів “радянська влада” ані в місті, ані в селі. Почуєте лише “советская власть”. Така є воля “старшого брата”. Так було за “сонечка” Сталіна і так є тепер за “доброго” Хрущова, бо це воля Москви.

Все те, в що я вірив довгі роки, про що читав в наших газетах “Українське Життя” і “Українське Слово” про добробут і заможне життя в воз’єднаній Українській Радянській соборній суверенній державі, все це лише хвальба, облесні слова, все це так далеко від дійсності, як сонце від землі.

Все, що пишуть нам оті несовісні редактори “Українського Життя” і “Українського Слова”, все те, що говорять нам про Україну усі наші провідники з ТОУК і з РЗТ, це один фальш і обман, що ними вони замилюють очі українському народові в Канаді. Це запродавці, це скриті комуно-москвофіли, що визбулись національних почувань у відношенні до України.

Радянської України нема. На Україні панує російська советская власть!

В княжійгороді Львові

З леговища нас перевезли до готелю Інтурист, що знаходиться при вулиці І Травня. Тут нас розмістили по кімнатах і відпочивши ми зійшли на обід до ресторану.

У Львові теж російська мова

На моє здивування вся обслуга в тому готелі теж говорить російською мовою. При вході до готелю перевіряють паспортні офіцери з золотими пагонами. Дівчата, що обслуговують при столах в ресторані, говорять по-російськи. Говорять по ро-

сійськи і кухарки і покоївки, що прибирають кімнати. І знов стало перед мною питання: де це я? в Москві, чи у Львові? — не говорячи вже про Київ.

Минуло 36 років, як я виїхав з краю на заробітки до Канади. В тому часі Львів був під пануванням Польщі, і там панувала польська урядова мова. Виїхав я з польським паспортом, в якому одним натяком про те, що я українського походження, було те, що там було написано що я “греко-католик”, а побіч того що я “польський обиватель”. На залізничній станції виднів тоді напис в польській мові “Львов” з черткою над “о”, що по польському правописі мало означати, що треба читати “Львув”. По визволенні Львова радянською владою наші “старші брати” усунули лише оту риску над польським “о” і залишився “Львов”. Оце один із дуже знаменних і видимих знаків русифікації, що по пляні Москви провадиться на західних українських землях так, як вона провадилась колись в Україні за царських часів.

Колонізатори

До міст західно-українських областей прибувають цілими родинами росіяни, а за ними руські євреї з партійними квитками і різними привілеями. Напливаючі колонізатори дістають зразу таки найкращі помешкання в новозбудованих комунальних будинках. Ці мешкання для них заздалегідь приготовані.

Місцеве населення і робітники, що прибувають із сіл, з тяжким трудом дістають помешкання в старих будинках, за які мусять ще до того платити потрібну ціну.

Усі високо-платні урядові посади різних начальників, директорів, управителів по фабриках і підприємствах займають росіяни і євреї.

Колонізаторська робота навіть в університетах

У Львівському і Чернівецькому університетах, як теж по всіх вищих учбових закладах західно-українських міст, більшість студентів становлять не українські студенти, а студенти з різних закутків ССРСР, між якими є багато росіян і євреїв. Більшість предметів викладається російською мовою. Виходить так, що по 40 роках радянської влади в Україні бракує і українських підручників і українських викладачів.

“Прогресивні” газети в Канаді пишуть, що вже вийшов другий том Енциклопедії в українській мові, що його видала Академія наук в Києві. Виходить, що українська мова настільки багата і розвинута, що на ній можна видавати й українські наукові енциклопедії. А чому ж це в українських університетах більшість предметів викладається російською мовою? Це ж факт, якого ніхто не в силі заперечити. Корінь лиха в тому, що русифікаторська політика Москви сприяє розвитку української мови.

Микита «проболтался»

У новорічному поздоровленні, що його підписали ЦК КПСС, Президія Верховної Ради та Рада Міністрів ССРСР читаємо:

“Оглядаючись на пережитий 1960 рік радянські люди можуть з гордістю сказати, що наші справи йдуть “харашо”!

Великий плян семирічки перевиконаний. За перші два роки семирічки підйом сільсько-господарської продукції ССРСР виріс у півтора рази”...

Це поздоровлення було надруковане в московській “Правді” 1-го січня ц.р.

А 17 днів пізніше, на Пленумі ЦК КПСС, Хрущов, що його підписав зі своїми “соратниками” всі ті “досягнення” заперечив!

Оперуючи конкретними цифрами, але не тими, що їх подавали губернатори окремих “республік” ССРСР, а в тому й Подгорний від імени “суверенної” УССР, щоб “підкріпити” новорічне поздоровлення ЦК КПСС Микита довів, що стан сільсько-господарської продукції УССР за 12 РОКІВ ЗМЕНШИВСЯ НА 42 ВІДСОТКИ! Він заявив, що “поставка” українського зерна московській імперії становила у 1948 році — 613 мільйонів пудів, в 1958 році — 553 м.п., в 1959 році — 451 м.п., а в 1960 році тільки 358 м.п.

Отже, Хрущов “проболтался”. Виходить, що не зважаючи на “оснащення” сільського господарства УССР “передовою технікою” його продукція постійно зменшується.

Нам важко сказати, чи у зменшенні “поставок” зерна Москві завинила техніка “механізації” колгоспної рабської праці, чи може це висліди поганої “праці” партійних органів на селі по викачуванню зерна, які не витрусили зі всіх селянських горщиків цей скарб, але фактом є, що коли вже й Микита не витримав “очковтірательства” своїх ставлеників, то справа в сільському господарстві України стоїть дуже погано, що в першу чергу відіб’ється на колгоспних рабах, з яких Москва витискатиме “плян”.

На привеликий жаль, преса не-комуністичного світу, а в тому й США, яка так запопадливо роздмухує різні “досягнення Росії” на підставі московсько-хрущовських брехонь та “статистичних” даних ССРСР, якраз цю частину промови чомусь “НЕ ДОБАЧИЛА”? А між тим, якраз ці його ствердження є найкращою ілюстрацією до того, щоб не вірити жадним московським пропагандивним “достіженням”, але якими послуговуються різні “експерти від большевизму”, для складання “рапортів” Урядові США про “стан в ССРСР”. Це також добра наука нашим рідним “совостознавцям”, які витрачають час та псують папір на випорпування “реалітетів” з різних московських інформацій, з якими, як кажуть вони треба “поважно рахуватися”.

А тим часом, для того, щоб мати уявлення про “достіження” ССРСР в різних ділянках, досить час від часу переглядати гумористичні журнали: московський “Крокодил” та київський “Перець”.

ПЕРШИЙ ТОМ „УРЕ“

Нарешті, після 40 років “квітучого” існування УССР, вийшов перший том т. зв. “Української Радянської Енциклопедії”. Вже прикметник “радянської”, свідчить про те, що просто української енциклопедії на батьківщині видати не можуть! Але й факт, що аж на сороковому році “суверенна” УССР спромоглася на таке видання, примушує нас шукати причини такого “почину” в Москві. Тут без сумніву заважила українська еміграція, яка не дивлячись на свою малочисельність, видала Малу Українську Енциклопедію, що спричинило Москві не малі клопоти, бо як же це так, що в “державі” УССР за сорок років не появилось жодних видань у цьому розрізі? Як можна говорити про культурні досягнення “радянської України”, яка не має власної енциклопедії в той час коли мала частина українського народу у вільному світі, без “іклування” “старшого брата”, вже видала кілька томів не сфальшованої української енциклопедії? Очевидно, в Москві вирішено протиставити їй “УРЕ”, перший том якої має 632 ст. тираж 100 тисяч примірників. Як сказано у передмові, для цього тому працювало понад тисячу вчених, академіків, літераторів не тільки з Академії Наук УССР, але й ССРСР, бо хібаж можна допустити, щоб і тут обійшлося без “старшо-братньої допомоги”? Це ж не аби-який доказ, що українська наука тільки й “розвивається” при допомозі Росії. Основою “УРЕ”, як і треба було сподіватися, є “безсмертні” вчення Карла Маркса, Енгельса, Леніна... та намагання показати “братерську єдність” українського народу з “великим” російським... Поряд з цим дістається “українським буржуазним націоналістам”.

При поверховому перегляді енциклопедії впадає у вічі її мізерна наукова вартість. Половина її гасел перекопійована з “Большой Советской Енциклопедії”, історичні події й особи пофальшовані... Отже є це московська пропагандивна макулятура в українській мові, яка називається енциклопедією, а ціль її “довести”, що все чим жила і дихала Україна і її народ, всі її історичні постаті тільки й мріяли про те, щоб потрапити у рабство північного воєра Московщини!

У майбутній Українській Самостійній Державі, паперові фабрики матимуть подостатку паперових відпадків, серед яких опиниться й “УРЕ”.

Слід згадати, що “УРЕ” галасливо рекламує на сторінках свого журналу “Нові Дні” відомий хвилювист П. Волиняк. В оголошенні “Книга для всіх” цю макулятуру читаємо, що в “УРЕ” “широко висвітлюється історія, географія, література та економіка України”.

За таку рекламу П. Волиняка чекає орденочок!

COMMITTEE OF UNITED UKRAINIAN AMERICAN ORGANIZATIONS
CITY OF NEW YORK
BRANCH OF UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA

RESOLUTIONS

Ukrainian Americans of the City of New York who have gathered on the 4th day of December, 1960, at the Ukrainian National Home 140-142 Second Avenue, on the occasion of the 30th anniversary of the court trials over the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association, which were held in March and April, 1930 in Kharkiv the former capital of Ukrainian Soviet Socialist Republic by the red Russian occupants of Ukraine, resolved the following resolutions:

1. Now, when at the United Nations General Assembly the matter of liquidating colonialism throughout the world has been introduced by and in the role of guardian and defended of colonized nations a representative of the world's greatest and most brutal of our time, the Russian colonial empire, which is disguised under the name of U.S.S.R. And who in accordance with the Soviet constitution is supposedly a voluntary union of separate sovereign Soviet national republics who arose on the ruins of former Czarist Russian colonial empire; while court trials which were held by Moscow in 1930 in Kharkiv over the members of the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association and the endless total terror against the entire Ukrainian nation, unfold all of Red Moscow's lies as to their concern for the fate of the enslaved nations. Contrarily, the communist leaders of present day Russia are enemies of national freedom of non-Russian people within the U.S.S.R. and continue against them the past Czarist, imperialistic, colonial policy, which has as its goal to annihilate, russify and systematically through resettlement to liquidate the constant threat to the preservation of the Russian colonial empire.

2. The underground activity of the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association in Soviet Ukraine whose goal is to rid Ukraine through revolutionary methods the new Russian communist colonizers found its support in the Ukrainian people, because the Moscow central communist government placed at the head of the so called Ukrainian Soviet Socialist Republic its servants from amidst Ukrainian communists, who acted in Moscow's interest against national, social-economic, and political interests of the Ukrainian nation.

3. Under conditions of Ukraine's colonial dependence upon Communist Russia the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association developed a broad national, educational and political movement among the Ukrainian people, especially amidst the youth, making use for this purpose the cultural, educational, business, humanitarian and other institutions in Soviet Ukraine who at that time weren't under the complete control of the Moscow puppets, the so called Communist Party (bolsheviks) of Ukraine.

Within A.L.U. and the U.Y.A. Ukrainian patriots united, as did the educators, writers, intellectuals, businessmen, students; Ukrainian patriotic peasants and workers; Ukrainian officers of the Red Army — all those, who were hostile toward the Russian colonizers and the temptation of "communism".

The center of anti-Moscow oppositions and upbringing was the all Ukrainian Academy of Arts and Sciences in Kiev, whose Vice-President was academician Serhij O. Efremov — leader of the Association for the Liberation of Ukraine.

4. The activity of the Association for the Liberation of Ukraine was closely associated with the rebirth of Ukrainian Autocephalic Orthodox Church, which was headed by Metropolitan Vasyl Lepkivsky which revived through the will of the Ukrainian people in 1921 against the wishes of the communist atheistic Moscow after 250 years of being banned by the Czarist rulers in the Russian Empire.

5. National rebirth of the Ukrainian people, directed by the Association for the Liberation of Ukraine frightened the Russian communist colonizers and their faithful servants, the local communists. Therefore, Moscow depending on its occupational troops and secret police—N.K. V.D. as well as on the Communist Party (bolsheviks) in Ukraine conducted an absolute terroristic attack against all sectors of national life of the Ukrainian people. Its aims were to behead the Ukrainian nation, destroy its leading intellectual class, then through destroying the very physical strength of the nation which threatened Moscow's colonial plans in Ukraine.

6. At the court trials against the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association the Russian colo-

nizers delivered a deadly sentence to the entire Ukrainian nation when during the 1920's the communist Russian terror in Ukraine numbered in the 1000's of annihilated Ukrainian "bourgeois nationalists", then from the trials of A.L.U. in 1930 till 1941, namely to the outbreak of World War II Moscow colonizers through the hands of local communists physically destroyed or exiled to a slow death in Siberian camps, or solitary confinement around 500 Ukrainian educators, scientists, writers; physically destroyed 32 bishops of the Ukrainian Autocephalic Orthodox Church and its Metropolitan Vasyl Lepkivsky, while the church itself was prohibited. To the number of annihilated Ukrainian clergy we must add several thousand priests throughout Ukraine and other church servants of the Ukrainian church. In its place after the Second World War communist Moscow revived in Ukraine Moscow's "orthodoxy" which just as during the Czarist times is one of colonial-russification political methods of Russia among non-Russian nations.

7. Moscow colonizers and their Ukrainian communist servants carry the full responsibility for the annihilation through famine in 1932-1933 of 6 million Ukrainian peasants, caused by taking away the food products from the peasants, but Moscow was repaid for this by the numerous uprisings in the villages against the Soviet rule and the sabotaging of collective farms; Moscow colonizers and their servants are responsible for destroying 3 million of the so called "kurkuls" as the well to do Ukrainian peasants and their families who the communists considered enemies of the Soviet rule.

8. But the Second World War proved that irregardless of the tremendous intellectual and physical losses which were endured by the Ukrainian people under the colonial boot of Communist Moscow, its desire for freedom and state sovereignty were not lost. Instead, they exploded with new strength and on one hand showed themselves in the armed battle of Ukrainian Insurgent Army against both enemies of the Ukrainian State independence: German and Russian occupants, and on the other hand by the spontaneous rebirth in territories of former Soviet Ukraine the Ukrainian national life. The leading role was played by those escapees of Communist Moscow terror, members of A.L.U. and U.Y.A. and Ukrainian patriots. This living spirit of the Ukrainian nation brought on a furious anger in the Moscow dictator, Stalin, who planned a devil's plan to remove 40 million Ukrainians from their forefathers' lands. This was revealed in a speech by N. Khrushchev at the XX convent of the Communist Party of the U.S.S.R. in 1956.

9. Results of the Communist Moscow annihilation, exercised over the Ukrainian people is supported by the U.S.S.R. census conducted in 1959 which shows that the number of Ukrainians in Ukraine and the entire U.S.S.R. is less than the number shown in the 1926 census. Yet the number of Ukrainians according to the 1959 census includes 5 million Ukrainian population annexed to Ukraine of the Western Ukrainian ethnographic territories which for some time were under Poland, Hungarian and Rumanian occupation. Therefore, during 40 years of Moscow's colonialization policies in the Ukraine, the Ukrainian people according to minimum calculation lost 20 million of its population increase.

10. Moscow's systematic genocide policy is directed toward destroying the Ukrainian nation, proves that representatives of the so called Ukrainian S.S.R. in the United Nations are not any expressions of freedom and aspirations of Ukrainian people, but that they are the usual Moscow agents from amidst their colonial servants in Ukraine.

The propaganda appearance by Moscow's governor of Ukraine, M. Podhorny, first secretary of C.C. Communist Party of Ukraine in which he stated during a discussion at the U.N. on October 4, 1960 that "Ukraine signed the U.N. Statute, as a sovereign and free state", is cynical mockery of the U.N. Statute, as one of the signs of sovereignty of every state are its citizens, while we from personal existence in the Soviet Union know that there aren't any citizens of Ukraine S.S.R., instead all residents of Ukraine in accordance with personal passports are citizens of the Soviet Union.

Another Moscow deception is the fact that M. Podhorny during his address spoke in Ukrainian while we from personal experience know that the official language in Ukraine is the Russian language compulsoly required by Moscow and used in all government institutions, in all business offices and in all educational institutions except for minor exceptions. The fact that newspapers, magazines and books are printed in Ukrainian are only a blindfold for those nations who have not fallen under the colonial boot of Communist Russia. But even in those Ukrainian publications, Ukrainians are compelled to praise Russian racism, and to thank the Russians that Ukraine exists in this world.

11. In view of the fact that the present dictator of U.S.S.R., N. Khrushchev verified at the XX gathering of the Communist Party in February, 1956 the fact on mass annihilation of non-Russian nations in U.S.S.R., and the liquidation because of this of several "autonomous Soviet Republics" the United Nations have a

ASSOCIATION FOR THE LIBERATION
OF UKRAINE

Executive Committee in U. S. A.

A. L. U. (S. V. U.), Inc.,
P. O. Box 38, Greenpoint Station
Brooklyn 22, N. Y., U. S. A.

14. Providence itself is placing in the U.S. government's hands a more powerful weapon than an atomic bomb, namely, the question of Russian colonialism. If surrounding this question, the U.S. would mobilize the thoughts of the non-communist world Moscow would be forced to switch to self-defence which cannot be justified, as amidst American citizens there are hundreds and thousands of victims from Moscow's genocide colonialism. These are documents on unheard of in the history of the civilized world of terrors organized by Moscow against entire nations and one of such documents is the court trials over the Association for the Liberation of Ukraine and the Ukrainian Youth Association.

In placing the question on Russian colonialism on the agenda it would open the eyes of all those nations in Asia or Africa, who under the influence of Moscow propaganda enter the road of neutrality between East and West, or expect benefits for themselves through seeking Moscow's patronage for their national interests.

We appeal to all members of the United Nations, especially to those nations who recently attained their national independence to raise their united voices in defense of human and God's rights of the nations enslaved by Russia, for only state independence of these countries is a guarantee that their own independence will be long lasting.

Moscow's Ukrainian Communist servants should serve as an example for all free nations and they should remember, that communists of all races and nationalities are Moscow agents and enemies of national and state independence of their own countries. Therefore, they must be overwhelmed as Moscow's fifth columnists upon which Moscow depends in her colonial plans to conquest the entire world.

12. We, Ukrainian-American citizens, express sincere thanks to the Canadian Premier, John Diefenbaker, for his address at the 15th Session of the United Nations General Assembly in which he attacked Russian colonialism. Although in his address he only casually mentioned the "Ukrainian freedom loving nation" this caused amidst the Moscow colonizers and their servants in the U.N. and in the Russian communist empire a genuine defensive psychosis. The entire Soviet Ukrainian press upon Moscow's order was filled with insults directed at the Canadian Prime Minister who so to say interfered in matters of the Ukrainian "independent state". This press tries to show how the Ukrainian nation is flowering as is its culture and techniques under the Russian colonial boot.

This is the best evidence that Moscow propagandists who in the U.N. are looking for U.S. colonialism in Cuba, must be beaten by the unquestionable facts of Moscow brutal colonialism right in the midst of this gigantic prison of nations!

13. But we Ukrainian-American citizens with regret feel that our great U.S.A. upon whom the eyes of the enslaved nations are cast, as the defender of freedom and fairness, was unable to take the initiative into its hands in the march against Russian colonialism, especially on the question of non-Russian nations enslaved by Russian. Instead the U.S. Representatives at the U.N. permitted them to cast insults at our government and its former President Dwight D. Eisenhower, by Moscow propagandists who attacked the United States for colonialism and imperialism.

КЛЮБ „КРУГЛОГО СТОЛА“?

Же від двох років в Нью-Йорку діє т. зв. Клуб „Круглого Стола“, що його створили на спілку УРДП і ОУН-з (ЗП УГВР). Є це „смічка“ купки хвильовистів (А. Гудовський, А. Новицький, Ю. Лавриненко-Дивнич, Г. Костюк) та зміновіховців (С. Стахів, Л. Шанковський й інші) з додатком кількох „безпартійних“.

З дотеперішньої діяльності цього „столу“, що про-являється в „дискусіях“ на теми „реалітетів“ у підсоветській Україні, ясна річ, проходять по лінії „ідей“ Хвильового, є й намагання перетворити цей клуб в так би мовити загальноукраїнський „голос“ у справах взаємовідносин з іншими народами, а зокрема, з жидами й москалями.

Дві такі „дискусії“, одна на тему „Українсько-жидівських відносин“ і „Українсько-російських стосунків“, змушують Спілку Визволення України заявити, що є вони лише справами УРДП і ОУН-з.

Доповідь жидівського громадсько-політичного діяча д-ра Й. Ліхтена, що відбулася 18-го листопада 1960 року в Клубі „круглого стола“, та виступи в дискусії деяких українців доказують, що УРДП й ОУН-з заступають погляди плазування українців перед жидами, замість на прикладі жидівського „дослідження українського антисемітизму“ довести жидам їхнє україножерство на службі Польщі й Москви! Щойно тоді, коли жиди визнають свої злочини, поповнені над українським народом, з ними можна буде говорити про „замирення“ та „нормалізацію“. Тим більше, що самі жиди повинні бути зацікавлені, що до свого перебування у майбутній Українській Державі!

Друга „дискусія“ відбулася з „москалями“ 9-го грудня 1960 року, на якій доповідачем зі сторони „росіян“ був редактор „Соціалістического Вестника“ Б. Ніколаєвський (жид з походження), що прибув в „асисті“ таких родовитих москалів, як В. Бутенко і І. Лапко (обидва малороси), Соломона Шварца, Марка Вішняка, Й. Ліхтена (жиди) й інших „інородцев“.

І це, називається „дискусією“ з „росіянами“! Кому потрібні такі комедії?

Спостерігач

АМЕРИКАНСЬКІ НАУКОВІ „КУЛІ“

„СОРОМ“ — влучна нотатка пана Іманте Балодос (Чикаго „Сан-Таймс“, з 4-го січня 1961 р.) таврує 32 професорів історії з 23 американських університетів і коледжів, як тих, що намагаються скрипити безбожницько-кривавий режим червоного Китаю шляхом сприяння йому дістатися до родини цивілізованих народів.

Отже, скажемо ми, більш ніж очевидно, що історія не є жадною вчителькою для самих професорів що викладають цю науку. Вони нічого не навчилися з неї. У своїй підтримці червоного Китаю ці професари скидаються на „героїв“ ось такої байки, яка алегорично описує прийняття цієї країни до Організації Злучених Націй, та що з того має вийти, а саме:

Зайці були вже від довшого часу тероризовані вовком. Нарешті вони потрапили були зібратися ра-

зом, хоч то була нелегка справа, бо ці тварини воліють йти кожне своїм шляхом, окремо. Щось із 30 зайців вирішили: ми маємо оточити нашого ворога, й змусити його підписати угоду — не їсти більше жадного м'яса — лише траву. Схвалено — зроблено., та шей з підкресленням, мовляв, ми є пацифісти. Одного гарного ранку вони такі справді оточили вовка, з'являючись раптом перед ним з-засідки. „Ага“ — скрикнули всі нараз, „ми таки дістали тебе!“ Але вовк, хоч і заскочений, ніби луною у відповідь на те, як грім: „Саме я тепер дістав вас, панове!“ Й розпочав розривати заяче „оточення“ своїми страшними зубами.

Поруч з цим постає питання, чи справді тільки „сором“? О, ні. Небезпека, то є більш властива назва для „дій“ цих професорів історії. Виглядає так, що на ці „дії“ спадає тень від залізної заслони, яку червоні намагаються розпросторити також на Америку. Бідна Америка з ось такими професорами, що у ролі тягла-кулі, тягнуть візка з Мао-Тсе-Тунгом.

М. Трихрест

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Акція СВУ за очищення української еміграції від впливів розсадників культу Юди й прославлювачів підлоти набрала великого розголосу. До Редакції напливають листи з Європи, з Австралії, зі США й Канади, у яких автори, на конкретних фактах, стверджують правильність заходів СВУ в цьому напрямку.

Нижче поміщуємо в скорочені найхарактерніші з одержаних листів.

Вельмишановний Пане Редакторе!

Звертається до нас п. П. Кривобок з Німеччини. Він пише, що як бувший член ЦК УРДП і член верховного суду УРДП переконався, що всі члени ЦК УРДП і дев'яносто відсотків щонайменше членів УРДП — це все советські активісти, комсомольці, комуністи й комбедчики. Ніхто й ніколи з проводирів УРДП, пише він, не брав участі ні військової, ні політичної в боротьбі з комунізмом, ні перед війною, ні під час війни (Другої Світової Війни). Навпаки більшість із них була на стороні „великого батька“ Сталіна...

Від часу мого залишення УРДП, пише п. П. Кривобок, я проваджу запеклу боротьбу з цією шкідливою для української визвольної справи „партією“, провадять її й інші, але мушу ствердити, що найбільший здвиг, авторитет і прихильність серед усього протикомуністичного світу, а також найбільшого страху на всіх комуністів серед нас, і п'яті колони, вчинила СВУ т. зв. протихвильовистською акцією. Є фактом, що СВУ зробила це найпопулярніше через живий зв'язок з народом.

У цьому листі я маю намір навітлити деякі справи, які відомі мені з часів перебування в УРДП, а які проливають багато світла на речі, в яких не підсилу розібратися людині, що їх не знає, а через це й зробити правильні висновки з деяких подій, що відбуваються на еміграції.

Чим для УРДП був П. Гімелґрайх?

У попередньому числі "Місії України" я вичитав, що на "родину" з Австралії виїхав п. Гімелґрайх — батько члена ЦК УРДП й голови УРДП на Австралію Костя Гімелґрайха. Але не всі знають, що цей "батько", проф. П. Гімелґрайх, був не тільки батьком свого сина, але й одним з головних дорадників не лише Івана Баґрянного, а й усіх членів ЦК УРДП. Без цього старого Гімелґрайха, що поїхав на "родину", доки він ще жив у Німеччині, вода не святилася в ЦК УРДП, що містилося на Людвіґштрассе 9 у Новому-Ульмі. Шін був одним із найдієвиреніших членів УРДП, та висиджував по кілька днів у ЦК, коли вирішувалися якісь поважніші справи. Його син Кость без батька жодного політичного питання сам ніколи не вирішував.

Подам Вам тут лише один приклад: 2-го грудня 1951 року в Мюнхені, на Установчому з'їзді ДОБРУС-у, мені доручив з'їзд перевести засідання новообраної Головної Управи ДОБРУС-у та розподілити функції між вибраними членами. Перед засіданням підійшов до мене М. Воскобийник і в імені (так дослівно він сказав) ЦК УРДП наказав, щоб на голову ДОБРУС-а провести "професора" П. Гімелґрайха. Бо, як пояснив він, "така є ухвала ЦК УРДП".

Але я так повернув справу, що на голову був обраний професор В. В. Дубровський. За це на мене в УРДП була накладена анатема... Прийде час і про це буде написаний цінний матеріал, як комуністична партія будувала ширму, щоб одурити американців...

Отже є фактом, що цей советський патріот давно і послідовно під керівництвом ЦК УРДП виконував кайнову "працю" в середовищі української еміґрації.

Тепер "професор" П. Гімелґрайх, повернувшись на свою "родину", вже пописує в листку МВД "За повернення на Батьківщину" (ч. 54/441 за липень 1960 року), як то "нещасні переміщені особи" "поневіряться" в капіталістичному "рабстві". Стаття його називається "Там де панує долар", у якій він між іншим пише:

"Недоля занесла до Німеччини велику кількість переміщених осіб. Цим скористалися капіталістичні ділки, які прагнули одержати дешеві робочі руки для свого господарства."

Від Редакції:

В "Українських Вістях", за 19-те серпня 1956 року, з нагоди відзначення "літературної творчості" Івана Баґрянного в Австралії, знаходимо допис з Мельборну, в якому читаємо про виступ проф. П. Гімелґрайха на "Вечорі творчості Івана Баґрянного" таке:

"П. К. Гімелґрайх підкреслив велику актуальність сатири "Антон Біда — герой труда" (пера Ів. Баґрянного, прим наша), найкращу зброю проти советської репатріаційної акції". Інший "літературознавець", проф. Д. Нитченко, виступаючи на цьому вечорі з доповіддю про "Сад Гетсиманський", сказав: "У сов. тюрмі гине цвіт укр. нації. Тут ніби на конвеєрі смерті, московський червоний молох нищить найсвідоміший елемент укр. народу".

Чи не паленіло з сорому обличчя в Івана Баґрянного, коли він редагував цей допис в "У. В."?

Не треба бути "літературознавцем", а лише звичайним читачем цього баґрянівського фальсифікату, щоб переконатися в тому, що немає в "Саді Гетсиманському" і тіні натяку на якихось українських патріотів. Навпаки,

українці виведені тут у ролі слідчих НКВД, яких показано в гіршому світлі, ніж енкаведистів москалів.

Чи не поїхав на "родину" за Гімелґрайхом і цей літературознавчий "професор"?

Я мав забити проф. Державина

Якщо не помиляюся, то першим проти хвильовистів виступив у пресі проф. Державин. Після цього викликав мене до себе Іван Баґрянний до табору ДП у Ляйпґаймі, біля Нового-Ульму, та "поінформував" про "наклеп" на нього з боку "комуністичного агента" проф. Державина. Баґрянний знав про мою непримиренну поставу проти комуністів тому й намовляв знищити проф. Державина. Він повів мене по таборі, щоб показати цього "агента", але, нігде його не зустрівши, показав вікно, через яке я мав виконати замах. Тим часом я розвідав, що проф. Державин, навпаки сам ховається від московських агентів, тому й залишив я його в спокою.

"Американські холуї"

Пригадую, як свого часу зі США приїхали до Німеччини представники УККА, а в тому й проф. Л. Добрянський, та зайшли до в-ва "Українські Вісті". Під час цих відвідін І. Баґрянний на запитання одного пана: "Хто це такі?" — відповів: "Американські холуї". Але коли ці "холуї" були вже облутані Баґрянним і помертвували на "У. В." 300 н. м., то після того як вони відійшли, він сказав п. Греґорові: "Нам би побільше таких чудаків зустрічати..."

Коли я довідався з преси, що УККА боронить УРДП і самого "вождя" перед наступом СВУ на хвильовистську мафію, я мав охоту "розкрити очі" тим панам, але вирішив, що це марна справа, бо Баґрянний це "письменник", а я "куркульський недобиток".

Моя відповідь Ів. Дяченкові

Пане І. Дяченко! Колись ми з Вами належали до ЦК УРДП, але до мене дійшла чутка, що хоч Ви й "відійшли" від УРДП, проте далі займаєтесь справами, якими займаєтесь в цій партії — доносами. Ви розписуєте листи про те, що нібито я спричинився до переслідування американцями "Карпенка", а Ви ж добре знаєте, що цей Ваш приятель не є ніякий "Карпенко", а Шведюченко, що виїхав до США під прізвищем Швед-Карпенко. І я тут стверджую те, що Ви знаєте, що цей Ваш підзахисний є бувший кат і командир лохвицького червоного партизанського загону в 1917-21 роках. Останні два роки він був членом Полтавського Губ. ЧеКа, а що ця "установа" робила з українськими патріотами, то Ви про це добре також знаєте.

Щодо відповідних американських чинників, то вони викликали мене через Ваш п. Дяченко донос на мене. Але вони питали мене: "Чому я приятелюю з Шведюченком?" Виходило таке, що я такий самий, як цей Шведюченко? І щоб довести, що це не так, я розповів "автобіографію" свою і Вашого приятеля.

Але ці ж американці показали мені донос на мене Шведюченка, у якого було написано, що нібито я був майором червоної армії та комуністом, а у 1921 році нібито виїхав на Донбас... Моя відповідь була така, що у 1921 році я мав тільки 14 років. Крім цього, я довів, що до висилки мене на Сибір 13 січня 1930 року, я нікуди з села Пісок не виїздив. На цьому й скінчилася провокація МГБ, яку було затіяно проти мене Шведюченком.

В США мене не "пустили" через ТБЦ, а викидали з ДП табору мадярські жиди-комуністи, коли я на ДП Комісії довірився та розповів про свою службу в українській національній армії. Коли жиди про це вчули, то всі три закричали "Ви загубили свій ДП", на що я відповів: "Сталін прекрасно працює!", бо знайшов мене й тут.

Отже п. Дяченко: хто Ви такий, коли Ви про всі ці речі добре знаєте, але провокації проти мене уперто поширюєте далі?

Кримінальні злочинці

В Новому-Ульмі в друкарні "Українських Вістей" в 1947-48 роках було видруковано та розпродано по всій Німеччині 80 тисяч фальшивих хлібних карток. Цією справою займався все ЦК УРДП. Особливу роль у підробці відігравали: М. Степаненко, І. Дяченко, П. Масюра, К. Гімелрайх, Д. Дацько й інші.

Крім цього, підроблялися різні документи, за які ЦК УРДП брало по 900 марок старими грішми. З членів УРДП не брали нічого, а з ближчих знайомих по 600 н. м. З цих "прибутків" П. Масюра передав І. Багряному один раз 150 тис. н.м., а другий раз 50 тис. н.м.

У своєму архіві я маю лист великого уєрдепівського "політика" М. Степаненка, у якому він просить мене, щоб я нікому не говорив про те, що він обдурює церкву на продажі свічок. Купує по 3 марки, а церкві продає по 5 марок. І коли я читаю тепер в "Прометей" його статтю про "...Бій за українську людину", та що він називає тих, які поборюють п'яту колону "чорною маскою", мені стає бридко, що я хоч і не довго, а перебував в одній організації з цими типами.

П. Кривобок

І В "СВОБОДІ"....

Вельмишановний Пане Г. Б.!

Вашого листа про "затирання" Спілки Визволення України, "викреслювання" її з "історії" та потурання "хвильовистам" на сторінках пресового органу УНСоюзу "Свобода" ми одержали.

Але УНСоюз, на який за це нарікаєте, та навіть маєте намір вийти з його членів, на нашу думку тут ні при чому.

Зміст "Свободи" та її ідейно-політичний напрямок залежить виключно від настанов її редакційного складу. Ми згодні з Вами, що в "Свободі" "слідна рука хвильовистської мафії", але в аналізі цього явища, ми не йдемо аж так задалеко, як це робите Ви... На нашу думку, тут, як і в інших західноукраїнських середовищах, є "винна" та сама біда: незнання реальної дійсності, в якій перебуває український нарід під комуністсько-московською окупацією.

Нам, наприклад, відомо, хто саме з редакторів "Свободи" "запліднений ідеями Хвильового" та його "добри", але це явище ми розглядаємо, як своєрідний анахронізм, бо не сумніваємось в тому, що ці особи є українськими патріотами, лише вони не розуміють, що український патріотизм і "хвильовизм" не сумістими.

Ще в українському виданні "Свободи", після довгих дискусій і вняснень, СВУ час від часу має змогу щось надрукувати, але в англійському її виданні, що його редагує п. В. Душник, жодне слово про СВУ не пропускатися тому, що для цього редактора, справа СВУ "не ясна"...

Ви обурюєтесь з приводу того, що у "деяких поді-

ях з українського життя у вільному світі", що їх надрукувала "Свобода" за 1960 рік ("Свобода" з 4-го січня 1961 року), немає згадки про Відозву керівних органів СВУ до всієї української еміграції з нагоди 30 річчя судового процесу в Харкові у 1930 році, що немає ні слова про Третій З'їзд Асоціації репресованих під совстами, що відбувся 11-го червня м. р. в Нью-Йорку й інших багато важніших подій в житті українців на чужині. А що ж ми на це порадимо? Очевидно, що редакція "Свободи" якраз ті події, що Ви уважаєте за "важніші", такими їх не уважає?

Наприклад, для нас така "подія", як "Никифор Каченко прем'єр УССР роз'їздив по США", немає ніякого значіння, а в "Свободі" її відмічено. Яке це має відношення до українського життя у "вільному світі"?

Однак хоч Ваші зауваження є вірні, всеж слід сказати, що Ви були не надто уважні у перегляді всіх нотаток. Якраз про 30 річчя судового процесу над СВУ така нотатка в "Свободі" є. Але її так спрепаровано, що взагалі важко добрати, про що йде мова? Так у місяці лютому під датою "9" дослівно читаємо — "30-роковини процесу Спілки Визволення України, — в різних містах окремі вечори, статті".

Хто це робив, як і для чого промовчано?

Чому ця нотатка потрапила в лютий м-ць, коли відозва Головної Управи СВУ до всієї української еміграції була видана у березні 1960 року і яку було поміщено також у "Свободі" в скороченні 8-го березня м. р., а відзначення відбувалися впродовж цілого року? Справа дуже проста. Редактори "Свободи", щоб про цю дійсно велику "подію в житті українців" нічого конкретного не написати, викреслили з нотаток цілий березень місяць. Так ніби його зовсім у 1960 році не було? Занотовані "події" з лютого відразу перескочили на квітень, і спробуйте у "Свободі" щось з цього приводу запитати. Вам скажуть, що раз немає березня місяця, то немає й нотатки про те, що СВУ таку відозву видало.

І в "подіях" за 1959 рік, помічених у "Свободі", трапився такий самий "чортин". Як відомо, 16 і 17-го травня 1959 року в Нью-Йорку відбувся Світовий З'їзд СВУ, про який "Свобода" поміщувала цілу низку оголошень, як також після з'їзду помістила звіт. А, що написала "Свобода" в "подіях"? — "16-17 травня з'їзд рогатинців у Нью-Йорку". Є й таке в Нью-Йорку земляцтво....

Після цього жалюгідного випадку ми запитували у деяких редакторів "Свободи", що б це мало означати? А нам відповіли, що "виборку" до тих "важніших подій" робив ред. І. Кедрин-Рудницький...

Характеристична й така деталь. В грудні м-ці м.р. Головна Управа СВУ надіслала до редакції "Свобода" звіт про відзначення 30 роковин судового процесу СВУ, що відбулися у Монреалі в Канаді, в Чикаго і в Нью-Йорку. У Монреалі під патронатом Комітету Українців Канади, а в Нью-Йорку влаштовані Відділом Українського Конгресового Комітету й Комітетом Об'єднаних Американсько-Українських Організацій, і, не дивлячись на те, що вони були багатолюдні, а доповідь про СВУ й СУМ в Нью-Йорку зробив проф. С. Килимник з Торонта, член НТШ, у "Свободі" про це не було надруковано ні рядка. Але про з'їзд ДОВРУСУ в Нью-Йорку (прибудівка УРДП—І. Б.) було поміщено в "Свободі" п'ять великих дописів, хоч це локального

значення місцева організація, на з'їзді якої навіть не було людей, щоб вубрати його управу.

Це далеко неповні, доповнюючі факти до Вашого листа про хвильовистську мафію в "Свободі". Але, було б не зле, коли б про такі речі читачі "Свободи" писали до її Редакції. Боротися з проявами хвильовистської мафії в житті української еміграції, на всіх її відтинках, справа не тільки СВУ, а кожного українського патріота!

ПРИМІТКА: Вже коли був набраний цей матеріал, в газеті "Свобода" з 3-го лютого ч.р. раптом появилася інформація ГУ СВУ "В 30-річчя судового процесу над СВУ й СУМ-ом", то бо була надіслана два місяці тому. І характерним є те, що в надрукованому тексті ВИКРЕСЛЕНО всі місця, в яких говориться про ганебну роль московських вислужників — українських комуністів, що їхніми руками Москва винищувала українських патріотів, а в тому й членів СВУ й СУМ-у. Також викреслено ті рядки, в яких пишеться про те, що схвалені резолюції на Академії в Нью-Йорку будуть відіслані до Об'єднаних Націй, як протест проти російського колоніалізму в Україні.

Таку ЦЕЗУРУ, практикує "Свобода" над матеріалами СВУ не маючи жадного права міняти їх політичний зміст та ще й в напрямку маскування московських вислужників!

Редакція "Місії України"

ПОЖЕРТВИ Й ЗБІРКИ

Пожертви на Видавничий Фонд:

США. С. Панас — 40 дол., Т. Тарахівський — 25 дол., К. Лисюк — 15 дол. По 10 дол.: Ю. Бобровський, О. Калинин, Т. Боровець, О. Кейс, Охріменко, Онищенко, Ів. Ручка, В. Коваль, І. Кейс, П. Коперник, П. Воскобийник. Ф. Капуста — 8 дол. А. Шевченко — 5 дол.

Велика Британія. Р. Дубняк 5 фунтів.

На прощальному вечорі з нагоди виїзду до Австралії секр. Осередка СВУ в Глазгові п. Бондарука зібрано 4.8.9 фунти.

На прощальному вечорі з нагоди виїзду до США п-ва О. й А. Ринників із Глазгова, за ініціативою п. В. Пушкаря зібрано 4.2.6. фунти.

Канада. Г. Подгурець — 150 дол., М. Дорошенко — 10 дол., І. Скиба — 10 дол.

СВУ у Великій Британії.

В між часі СВУ Великої Британії перепроварило Збірку на видання історичних матеріалів про діяльність і боротьбу Спілки Визволення України.

Пожертви на видавничі цілі склали такі датки по 2 фунти п. Яр. Кінаш; по 1 фунтові: І. Бекерський, В. Дутчак, Д. Свердлик, М. Шептицький, І. Тимофійчук, П. Шавель, Г. Легуцький, О. Політична, Р. Д., о. С. Вівчарук, І. Пожоджук, Д. Шапошник, М. Засць, А. Клапцуняк, Д. Винар, І. Рагушний, Й. К., М. Лопатько, С. Ляшенко і Д. Лосниця. По 18 шіл. п. М. Бойко. По 15 шіл. М. Бойчук. По 10 шіл. пп. В. Пушкар, П. Цетнарський, А. Тхір, М. Волошин, І. Сенів, І. Заячківський, І. Скиско, М. Мартинюк, М. Труш, О. Рибак, М. Кололїшук, Л. Рись, П. Вітвський, В. Петлиця, Ф. Чкан, Ю. Барилко, Л. Бойчук, С. Магас, С. Патрайко, І. Чумаченко, В. Чубатий, М. Бера, П. Микита, Г. Старчак, Т. Назар, Г. Славич, І. Микита, В. Семинишин, А. Фещук, Ю. Фуфалко, о. М. М., С. Мацюк, М. Чорній, І. Мисик, В. Коваль, І. Вергун. По 7,6 шіл.

п. Р. Левкут. По 6,6 шіл. п. В. вашкович. По 5 шіл. пп. О. Орлюта, М. Харенко, І. Серженко, В. Висоцький, С. Хмільовський, Д. Андрушко, Г. Скабара, І. Семків, В. Онищук, Н. Комарницький, Д. Остапович, М. Гринишак, В. Бойко, Здреник, Пуцило, М. Савченко, Я. Шишка, І. Бабуняк, П. Зембаль, М. Рідос, І. Дячук, С. Кавулик, Князевич, В. Воляр, В. Смолько, І. Сорочак, Д. Чиж, Ю. Сорохан, І. Семчишин, Г. Равлюк, С. Шпак, Й. Зарічанський, Г. Чуй, Ю. Головатий, В. Мацюк, І. Гапин, В. Сіверський, М. Коваль. По 4 шіл. пп. С. Сидорчук, К. Даський, П. Мазурчак, В. Когут, І. Дублянка, В. Гудак, І. Ляк, Г. Воробець, Е. Кінаш. По 3 шіл. пп. М. Смирчан-Гуменюк, М. Чигур, Б. Тимкевич, В. Кузик, Павлик. По 2,6 шіл. Б. Бріль, М. Поливка, А. Гоурлай, С. Сампара, М. Братейко, К. Каті, П. Джулинський, А. Сухинський, В. Микитин, А. Панчак, А. Значко, Ю. Скорошко, О. Придан, П. Шепта, І. Кинеджук, П. Мурин, М. Владич, В. Котик, Г. Мельник, І. Курілюк, О. Дідик, Т. Тимчина, Гузар, Твердий, Кулик, Савдик, А. Золотоцький, Т. Гибала, І. Сенчак, Д. Редінський, Ф. Козоріс, М. Слободян, В. Василиця, П. Гілетів, В. Балагуря, Ф. Хомчук, Д. Рішко, І. Мацько, М. Федак, Брус, М. Хробак, П. Яковюк, В. Наконечний, А. Будій, М. Моравецький, І. Кардаш, Сорока, Вардинець, В. Сірий, Бабуняк, І. Сідларчук, М. Слободян, А. Шишка, П. Гелетій, М. Тимочко. По 2 шіл. пп. Т. Гужій, В. Вірщук, Ф. Шира, П. Сич, прізви. не под., Марущак, Т. Вовк, Т. Фрис, М. Сидларчук, І. Павлик, М. Вірстен, П. Різник, М. Ферко, Л. Невердовський, В. Вергун, Балагуря.

Збірку перепроварили пп. В. Пушкар, В. Сірий, А. Тхір, І. Мисик, М. Мартинюк, Д. Остапович, Л. Рись, В. Петлиця, Л. Бойчук, С. Патрайко, М. Ферко, О. Політичка, В. Наконечний, Д. Шапошник, Ю. Сорока.

Всім жертводавцям і збірщикам щире спасибі.

Пожертви на Коладу:

Австралія. По 1 фунтові: Г. Кірнос, П. Кононевський, "Таранга Гойс", Ю. Федорів, Ф. Закалюжний, В. Буряк.

По 10 шіл.: Й. Перендецький, Мелашук, А. Сель, І. Смаль-Стоцький, О. Мицяк, І. Сторожук, Шеремет, В. Марушечко, М. Бойкало, В. Бутченко, В. Романовський, Валч Кулик. По 5 шіл.: Василенко, Грушицький, Р. Ром, Марія Ром, І. Коваль, Крилас, М. Поліщук. По 3 шіл.: І. Квасниця. По 2 шіл.: Й. Петрусенко, І. Діденко, Т. Свирид, І. Клименко, Гранів, Біланенко, М. Криця.

Велика Британія. Осередок СВУ в Глазгові, Шотландія 8.3.2. фунти.

Збірщик Л. Рись в Редінг, Англія 18 шіл.

Орг. Бюро СВУ — Едінбург, Шотландія 5.12 фунти.

По 1 фунту: В. Петлиця, Л. Бойчук, В. Плехін 1.10 фунти. В. Сірий — 1.1.1 фунти. М. Шевчук — 17 шіл. **США.** По 10 дол.: І. Сердюк, О. Кейс, Ю. Бобровський, І. Кейс. По 5 дол.: Т. Ромашко, В. Федунь, "Мета", Д. Мельник, І. Самійленко, А. Суходолів, О. Северин, С. Куклевський. По 3 дол.: Л. Райда, І. Кісіль. По 2 дол.: І. Бусель, І. Кочерга, І. Шило, І. Горощко, І. Карпенко, Н. Н. По 1 дол.: Г. Семолук, М. Гуль, А. Телеш, О. Шавлач.

Швеція. А. Гол — 10 кор. По 5 кор.: Алавертій, С. Плана, Е. Бойчук, А. Турувич, С. В.

С. Ш. А.

Листа ч.01. О. Шевченко 10 дол. По 5 дол.: М. Шурка, Сохань. Л. Кіць 3 дол. По 2 дол.: П. Іващенко, Г. Мельник, П. Харенко, С. Лисенко, В. Тютюник, В. нерозб., Сидельник, Ф. Мінак. По 1 дол.: М. Литвинець, І. Ті-

щенко, Г. Максимович, Діловська, А. Хорошилів, І. Калужний, Ю. Тищенко, І. Карповець, Н. Хорошилів, К. Рябокобила, О. Пархоменко.

Листа ч.04. По 5 дол.: А. Гнатюк, С. Черненко. По 3 дол.: М. Юрчинюк, А. Дзіровський. По 1 дол.: О. Ничка, В. Пеленський, М. Смородський, Г. Жеребко.

Листа ч.05. По 5 дол.: Бітнер, С. Черкасенко. По 2 дол.: Ф. Омельченко, А. Гнатюк, Г. Жеребко.

Листа ч.06 і ч.016. По 5 дол.: І. Кононенко. По 4 дол.: М. Гаврилук. По 3 дол.: М. Волос, Я. Коноплич. По 2 дол.: Д. Різник, І. Правдук, М. Наливайко, М. Прихоженко, В. Вовків, Л. Гофман, Б. Лучаковський, В. Дмитренко, І. Позив'як, Т. Цісик, О. Голик, Я. Цюк, М. Ольховецька, І. Курячий, В. Лось, Медвидівська. По 1.50 дол.: Б. Кувелюк, В. Витвицький. По 1 дол.: П. Мисько, С. Пласка, М. Білокур, П. Пришебенський, В. Алфімов, Ю. Щерба, К. Луценко, В. Бондаренко, Ф. Гучко, М. Сурежко, Г. Гаврась, О. Гаврась, П. Бабух, І. Швець, М. Нечупас, В. Бугайський, В. Кострицький, М. Джавага, А. Щерба, М. Яцурак, О. Линик, Л. Брояка, М. Варвара, Б. Макаренко, Т. Тищук, О. Бондаренко, І. Лошенко, С. Кривуха, В. Явтушенко, І. Аноримів, Ф. Кудрик, З. Кравченко, М. і Д. Пенчак, І. Пуздрак, К. Крамаренко, З. Квашинський, М. Галамай, В. Варецький, К. Де-

рев'яно, М. Петренко, А. Хоменко, П. Майданенко, С. Білоус, З. Луцишина, П. Марчук, А. Мінджак, І. Шкрямюк, В. Максимчук, М. Добровольський, С. Спринський, Ю. Романюк, С. Музика, М. Петришин, М. Билей, В. Ралко, А. Сүфля, О. Мандзюк, О. Коваль, М. Давид, М. Күшнім, І. Пиртко, В. Пономаренко, М. Оношавич, М. Сохар, Г. Кузьма, Г. Ярисик, О. Дерев'яно, І. Лось, А. Захарчук, Й. Макар, М. Шумара, З. Кривошия. По 75 цент.: П. Звір. По 50 цент.: К. Дерев'яно, Т. Філон, А. Брояна, Ф. Харченко, М. не розб., А. Борисюк, Й. Полішко, В. Сосницький.

Листа ч.012. По 2 дол.: М. Коломиць. По 1 дол.: В. Нудьга, П. Лозько, М. Могила, М. Мельник.

Листа ч.014. По 3 дол.: Я. Задерей, М. Барладин. По 2 дол.: В. Барладин. По 1 дол.: А. Задерей й В. Задерей.

Листа ч.015. По 2 дол.: В. Печенюк, В. Волошук, С. Домчак. По 1 дол.: І. Фінковат, І. Іваницький, І. Демчишин, П. Гудзовський, С. Гудзь, М. Сметанюк, М. Хлиста, С. Курикол, І. Бик.

За правильність прізвищ не ручаємось, бо дуже не розбірно писані.

Всім жертводавцям висловлюємо щирі подяку.

Продовження в наступному числі.

Н О В Е В И Д А Н Н Я

Вийшла з друку нова книжка проф. М. ГАДЯЦЬКОГО

"Джерела московського комунізму"

Праця проф. М. Гадяцького висвітлює правдиве обличчя москалів на основі фактичного матеріалу, а тому її необхідно придбати кожному українцеві-самостійникові, бо спираючись на цей матеріал він зможе успішніше провадити боротьбу проти московського імперіалізму.

Книжка має 125 сторінок. Ціна одного примірника — 1.00 долар.

Замовлення надсилайте на адресу:

S V U
B O X 51
POSTAL STATION "C"
TORONTO 3, ONT., CANADA